280

ஸம்புடம் 3] வருஷச் சந்தா ரூ. 1 8 0. ஸஞ்சிகை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ'

(மாதப் பத்திரிகை.)

பத்ரா:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A., B.L.,
(ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)

ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்
ப்ரகாசம் செய்யப்படுவது.
1937-ளு பிப்ரவரி-மீ [மாசி-மீ

OFFICE ... 11 APR 1937 ... MADRAS
JL
இ2ணை211, N1358
M37·3·2.
189983

விஷயம்.

1.	ஸமாசாரங்கள்		1—4
2.	ஸுபாஷிதநீவீ	[தொடர்ச்சி]	9—16
3.	கோதாஸ்துதி	[தொடர்ச்சி]	43—50
4.	ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ராவதாரதத்வவிமர்சம்		145—152
5.	ரக்ஷாவிமர்சம்	[தொடர்ச்சி]	21—24

தயாசதகம் (தமிழுரையுடன்) கிளேஸ் பேபர்

விலை ரூ. 1—0—0

காபிகள் அடியில்கண்ட விலாஸங்களில் கிடைக்கும்.

1. ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை, ஸ்ரீரங்கம்.
2. ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை, 29 கிருஷ்ண பவனம், வெப்பேரி, மதராஸ்.
3. ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ், கும்பகோணம்.

News. (ஸமாசாரங்கள்)

OFFICE ... REGISTRAR OF BOOKS ... 1937 ... MADRAS

ஸ்ரீ மதுராந்தகம் மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணம்.

இந்த திவ்ய தேசத்தில் ஸ்ரீமான்கள் பகல் தீவட்டி சட பாசாரியர் ப்ரம்மசாரிஸ்வாமி ஆழ்வார் ராமானுஜாசார்யர் ஸ்வாமி ஆகிய இவர்களால் சில திருப்பணிகள் செய்விக்கப்பட்டும் சில ஆரம்பிக்கப்பட்டும் இருந்தன. இவற்றுள் அர்த்தமண்டப மஹா மண்டபங்களையும் மற்றும் பல ஸந்நிதிகளையும் அத்யுந்நதனான ராகவனுக்குத் தகுந்தவாறே உந்நதங்களான மண்டபாதிகளையும் ஸ்ரீமக்னி ராம் ராம் குமார பாங்கர் என்பவர் ஒரு வருஷ காலத்திற்குள் மிகவும் அழகாகக் கட்டிவைத்தார். இவரிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் முழுவதுமே நன்றி பாராட்ட வேண்டும். அந்த ப்ரபுவானவர் 23உ (5-2-37) வெள்ளிக்கிழமையன்று மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணமஹோத்ஸவத்தை ஆத்மகுண ஸம்பன்னரான நம் திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியைக்கொண்டு நடத்திவைத்தார். அரும் பெரியோர்களான ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ கெருடபுரம் ஸ்வாமி முதலான பல பெரியோர்களின் கோஷ்டி வியக்கத்தகுந்தது. ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், எம். டி. ஸுதர்சனம் அய்யங்கார், முதலான ப்ரமுகர்களும் விஜயம் செய்திருந்தார்கள்.

அன்று பகலில், பெருங்கோஷ்டியில் ஸ்ரீமான் தர்மகர்த்தா ராமானுஜாசார்யரால் நன்றிப் பத்திரிகை வாசித்து அந்தப் பிரபுவின் ஸஹோதரியிடம் அளிக்கப்பட்டது. ஷை பிரபுவைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறிதும் டம்பமின்றியிருப்பதை அக்ராஸனர் ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் சொல்ல, நாம் நேரில் பார்த்ததை ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது.

திருப்பதி வியாஜ்யத் தீர்மானம்.

திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானங்கள் என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் திருவேங்கடமுடையான், ஸ்ரீ கோவிந்தராஜன், ஸ்ரீ கோதண்டராமஸ்வாமி ஸந்நிதிகளிலும் இவற்றைச்சேர்ந்த ஆழ்வார் ஆசார்யர் ஸந்நிதிகளிலும் ப்ரபந்த ஸேவா காலத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் தனியனான ராமானுஜதயாபாத்ர ச்லோகத்தை அசேஷவடகலை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அநுஸந்திக்கலாம் என்று ஸமீபத்தில் சென்னை ஹைகோர்ட்டாரவர்கள் தீர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்கள்.

189902

24-1-37ல் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 3-மணிக்கு ஸ்ரீரங்கம் வடக்குச் சித்திரை வீதி ஸ்ரீ தேசிகன் ஸந்நிதியில் "ஸ்ரீஹயக்ரீவ வித்யா மந்திரத்தின்" ஆதரவில் ஷை மந்திரத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளுக்கும் மற்ற பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளுக்குமாக ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடம் ஆஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ.உ.ப.வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ஸ்வாமி "ஸந்த்யாவந்தனம்" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகு அழகாக உபந்யஸித்தருளினார். மற்றும் அநேக ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி மிகவும் போற்றினார்கள். பிள்ளைகளுக்கு ஸந்த்யாவந்தனம், புருஷஸூக்தம் முதலியன கற்றுக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடந்துவருகிறது. ஆஸ்திகர்கள் உதவிபுரிந்து அது நன்கு நடக்குமாறு செய்ய வேணும்.

இந்த மாதத்திய திவ்யார்த்த தீபிகையின் விமர்சம்.

1. த்வயவிஷயத்தில் நம் பத்திரிகை வ்யாஸங்களுக்குப் பதில் என்று 8-பக்கமும், அத்ய மே விஷயம் முதலியதைப் பற்றி 8-பக்கமும் நம் அண்ணாஸ்வாமி எழுதியது, முன்னுக்குப் பின் விரோதமயம். பரஸ்பர வ்யூஹ்யா ஹதகஸாவஜடிலப் பேச்சுகள் புத்தி விகாரத்திற்கு அடையாளமென்பர். ஒருவர்வாக்யங்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஸுந்தோபஸுந்தந்யாயப்படி வ்யாகாதங்களாயிருப்பது வாதத்திற்கு அதிகாராபாவத்தை நிலைநாட்டும். பக்கம் 2-ல் ஸமுத்ரத்திற்கு மரணமென்பதே பேசக்கூடாது என்று காட்ட "ஜலராசி விஷயத்தில் மரணபதப் பிரயோகம் உசிதமென்று பாஷாவாஸனையுடையார் சொல்லப் பிரஸக்தி உண்டா? செடிகொடி, மரம், கடல் என்பனபோன்ற அசேதனப் பொருள்களுக்குச் செய்யும் கெடுதல்களை மரணமென்பரோ? இந்த வ்ருக்ஷத்தை வேரோடு வெட்டிவிடுகிறேன் என்று நினைப்பவர் 'இந்த வ்ருக்ஷத்தை மரணமடைவிக்கிறேன்' என்று சொல்லுவது எப்படியில்லையோ, அப்படியே 'இந்த ஜலராசியை வற்றச்செய்துவிடுகிறேன்' என்று நினைப்பவர் 'இதை மரணமடைவிக்கிறேனென்று பேசார். 'சோஷணமும் 'மரணமும் பர்யாயமாகுமோ' என்பது இவர் அஜ்ஞானவிஜ்ரும்பணம். ஸத்வித்யையில் 'பிள்ளாய் இப்பெரியவ்ருக்ஷத்தின் மூலத்தில் ஒருவன் வெட்டினால், ஜீவன் இருந்தால் ஸ்ரவிக்கும்...... அதன் ஒரு கிளையைஜீவன் விட்டால், அது சோஷிக்கும்; முழுவதையும்

(ஜீவன்) விட்டால், முழுவதும் சோஷிக்கும்...... ஜீவனைத்தவிரமற்றதெல்லாம் மரணமடைகிறது. ஜீவன் மரிப்பதில்லை" என்றுளது. "ஆகையால் ஜீவன் விட்டுவிடுவதால், தேஹத்திற்கு மரணம். ஜீவனுக்கு மரணமில்லை" என்று பாஷ்யம். கடலென்னும் வருண சரீரத்திற்கு சோஷணம் மரணம்; வருணனென்னும் ஜீவனுடைய அந்த உடம்பின் சைதந்யவ்யாப்தியை நீக்குவது அந்த உடலுக்கு மாரணம். கிளைக்கும், வ்ருக்ஷத்திற்கும் சோஷணம் மரணமென்று உபநிஷத்து. தேகத்திற்குத்தான் மரணம், தேகிக்கு மரணமில்லை என்று கீதையும் பாஷ்யமும் கோஷிக்கிறது. "தொடுத்த அம்புக்கிலக்கானேனுமாகில் ரூபநாசமிறே உளதென்று முகம் காட்டுமே" என்று தனித்வயம். சோஷணமான ஜலரூபநாசம் கடலென்னும் நீருடலுக்கு மரணம். பல உடல்களுள்ள ஓர் ஜீவன் ஒருடலை விட்டால் அந்த உடலுக்கு மரணம் என்று உபநிஷத்து. திருவிருத்த வ்யாக்யானத்தில் பிள்ளை சோஷணத்தைக் கடலுக்கு மரணமென்றார். அதைத்தான் தனித்வயமும் அடியொற்றியது. இவர் அத்ய மே சுவடி பாரா 69-இல் 'ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமீத்யாதியைப்பற்றியே மரணமானால், என்கிற ஸூக்தியைப் பிள்ளை பணித்தாரென்பது அப்ரத்ருஷ்யம்' என்றார். நாம் காட்டிய இவருடைய உக்திகளும் இவருக்குத் தஞ்சமான பெரியோர் ஸூக்திகளும், வேதபுருஷன் பணிப்பும் இவருடைய தத்கால ஆடம்பரத்தை வெட்டி எரிகின்றன என்பதை இவர் நெஞ்சமே பராமர்சிக்கட்டும், செடி, கொடி, மரம் அசேதனமென்றதும், வேதாந்தவாஸனாராஹித்யத்தை விளக்குகிறது. தேஹத்திற்குத்தான் மரணம், தேஹத்வாரமாக ஜீவனுக்கு மரணமென்று ஔபசாரிகமாகவறியாதபேச்சென்பதை கீதையையும், பாஷ்யத்தையும் லேஸித்துத்தெளிக. இவருக்கு நேர்விரோதியான கோவிந்தராஜர் இவருக்கு அநுகூலமாக எழுதினாரென்று 'ஸ்ரீகோவிந்தராஜரும் இப்படி எழுதியிருக்கவில்லையென்று பண்டே பரக்க நிரூபிதம்' என்று பக்கம் 6-இல் இவரெழுதுவது முழு மித்யை. அத்ய மே பக்கம் 47-இல் 'கோவிந்தராஜர் ஆராயாமல் பிள்ளை திருவுள்ளத்திற்கு மாறாகவே ஒரு வரி எழுதிவைத்தார்' என்றும், 'கோவிந்தராஜரும், அரும்பதவுரைகாரர்களும் தவறிப்போனார்கள்' என்றும் இவர் பண்டு நிரூபணம். இப்படியே நம் பத்திரிகை வ்யாஸங்களைப்பற்றியும் இவரெழுத்துக்கள் அஸம்பத்தமும், பொய்யும் ஸ்வபூர்வோக்திவ்யாகாதமுமேயாம். பின் விவரிப்போம்.

2. 'ஸ்ரீநாராயணசரணௌ' என்றுதான் ஸ்ரீ ஆச்சானின் ஆபர்தகசரீரமென்று இவர் தம்முடையவும், தம் எல்லாப் பெரியோர்களுடையவும் தீர்மானம் என்று பலகால் முன்பு அறுதியிட்டார். 'ஸ்ரீநாராயணசரணௌ' என்பது இரண்டு ஜோடிப் பொருளைக் கொடுக்குமென்று தீர்ந்தது. அவர்செய்ததாக இவர்தீர்மானமான ஆபத்தி அழிந்தது. 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ'என்று ஆபாதித்தாலும், இரண்டும் ஸாரவிவரணி பண்டே காட்டிய வாமநஸூத்திரத்தால் மாண்டதே. 'குரோ: ஸதாரஸ்ய' என்பதாலும் மதுப்கடித ஆபத்தி மாண்டதே. 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்று நான்கைச் சொல்லுவது ஸாதுவென்பதை இவர் இப்பொழுது மறுக்கவில்லையே; முடியாதே. எம் ஸுஹ்ருத்துக்களான சிதம்பரம் பெரியோர்களும் அதை இவருக்கு உபதேசித்ததாக இவர் சொல்லத் துணியவில்லையே. ஸ்ரீதேசிகன் காரிகைகளுக்கு [illegible] கடிதப்ரயோகத்தில் த்விவசனம் ஸாதுவென்று இவர் எல்லா க்ரந்தங்களிலும் ஒப்புக்கொள்ளுவதே. இரண்டு ப்ரயோகங்களும் ஸாதுவென்றால் த்விவசனத்திற்கு இவர் கோஷித்த வ்யாவர்த்தகசக்தி தொலைந்ததே. மதுப்கடித இதுபோன்ற ஸ்தலத்தில் பஹுவசனப்ரயோகததை க்ரந்தங்களில் காட்டினால் அதன்பேரில் அதைப் பற்றி விசாரிக்கலாம். அதுவும் ஸ்ரீதேசிககாரிகையின் ஸம்ரக்ஷணத்திற்கு அநாவச்யகம். உத்பதந்நபி சாகாசமடந்நபி மஹீம் க்ருத்ஸ்நாம், இவர் குரோ: ஸதாரஸ்ய என்னுமிடத்தில் ஸகலவ்யாக்யாதாக்களும் காட்டியிருக்கும் ஸாமர்த்யத்தைத் தப்பென்று எப்பெரியாருடைய ஒப்புதலும் வாங்கவல்லரேல், வாங்கிக் காட்டட்டும்.

3. எம் நிருபணத்திற்குப்பிறகு 'ஆசீதாம் து' என்பதைப் பழிக்கவில்லை யென்றுவழக்கம்போல் மாற்றிப் பேசுகிறார். 'மாற்றிலும் மாற்றுவர் சொன்ன சொற்களை'. இரண்டு 'து' வுள்ள ஸ்ரீதேசிகன் ச்லோகத்தை அதே க்ரந்தத்தில் தூஷித்துவிட்டு இரண்டையும் சேர்த்து உதாஹரித்தது பூஷ்யமாகவா? ஸமான தோஷமாகவா? மனமார்ந்து எழுதியதைப் பிறகு மறுப்பதே இவருக்கு வ்யஸனமாயிற்று. விஸ்தரம் மேலே.

அவனை நமஸ்கரித்து என்னுடைய 'அஹம்' 'ஸ்வரூபத்தை' அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்து அவனதாக்கி,அவனுக்குள் நான் ஒடுங்கி, என் செய்கைகளும் என் உடைமைகளும் நானும்அவனதே என்று உணர்வதுவும் பேசுவதும் 'ஸோऽஹம்' (அவன் நான்) என்ற வாக்யத்தின் உபதேசமாகும். 'நான் செய்கிறேன்' என்று முன் நினைத்ததற்கும் பேசியதற்கும் பதிலாக 'என்னுயிரான அவன் செய்விக்கிறான்' என்று நினைப்பதும் 'பேசுவதும்' ஸாத்விகரான தத்துவ வித்துக்களின் ஸ்வபாவம். நான் என்பது அவனுக்கு அத்யந்தபாராதீனமாய் அவனிலும் வேறென்று தனித்து நினைத்துப் பிரிக்கக்கூடாதபடி அவனுக்குள் அடங்கிய பொருளென்று அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தையும், தன் ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி முதலிய எல்லாவற்றிலும் அத்யந்ததாததீர்யத்தையும் விளக்குவதில் 'ஸோऽஹம்' என்ற வாக்கியத்திற்கு நோக்கென்று ஸாராவளியில் ஸாதித்தார்.

ஸ்ரீபட்டப்பாஸ்வாமி ஸாதித்த பொருள்கள்:— (1) தைவஸம்பத்து மோக்ஷத்திற்கு அநுகூலம்; ஆஸுரஸ்வபாவம் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதிகூலம். ஆஸுரஸ்வபாவங்களை வெறுக்கும்படி செய்ய நிபுணமான பரிஹாஸவசனங்களால் நம் தௌர்ஜந்யத்தை நாமே பரிஹஸித்து வெட்கச் செய்து அவற்றை ஒழிக்கும்படி உபதேசிப்பது இந்தச் 'சாடு' ச்லோகங்களின் ப்ரயோஜனம். (2) ஒரே அஞ்ஜலிக்கு வசப்படும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டஸுஜனனை ஈச்வரனை ஒருகால் வணங்கி ஸர்வதுக்கமும் தீர்ந்து சாச்வதமான பேரின்பத்தை அடைவதல்லவா சமத்தர் காரியம். செய் நன்றி மறப்பதால் பாதகியாகி முன் ஸம்பாதித்த புண்யத்தை அழிப்பவர் நிபுணராவரோ? (3) "நாராயணனென்பவர் ஸர்வஸ்ய சரணம் ஸுஹ்ருத்" என்று உபநிஷத்து ஓதிற்று. 'ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாக என்னைத் தெரிந்துகொள்பவன் சாந்தியை அடைவான்' என்று கீதோபநிஷத் பணித்தது. ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர்பாராமல் உபகரிப்பவர் ஸுஹ்ருத்தென்னும் ஸுஜனர். அபகாரம் செய்யாதவரிடமும் அபகாரம் செய்பவர் துர்ஜனர். (4) 'முதல்வன்' என்பதற்கு இந்தக் குணத்தில் எல்லோரையும் அதிசயித்தவன் என்பது பொருள். "உயர்வற உயர்" ஸௌஜந்ய நலமுடையவன். நாம் இயற்கையில் அவனுக்குத் தாஸர்கள். ஸ்வாமிக்கு ஓர் வேலைக்காரன் எப்பொழுதும் ஆஜ்ஞையை மீறுதல்

த்ரோஹம் பண்ணுதல் முதலிய அபராதங்களைச் செய்துகொண் டேயிருந்தால், இவ்வுலகத்திலுள்ள யஜமானர் அவனை வேலையில் வைத்துக்கொள்வரோ? இத்தனை ஆஜ்ஞாத்ரோஹங்களும் செய்து கொண்டேயிருந்து ஓர் நாள் அவர் திருவடியைப் பிடித்துக் கொண்டு "இத்தனை கொடிய அபராதங்களையும் மன்னிக்கவேண் டும்" என்று ஒருதரம் ப்ரார்த்தித்தால் அதைக் கேட்டு எல்லாக் குற்றங்களையும் மன்னித்து உடனே உத்யோகத்தைக் கொடுத் துச் சேர்த்துக்கொள்வரோ? (5) நமக்கு ஈச்வரன் ராஜா. ராஜாஎப் படி யிருக்கிறானோ, ப்ரஜைகளும் அப்படியே யிருக்கவேண்டியது உசிதம். அவர் ப்ரதமஸஜ்ஜனராயிருக்க, நாம் ப்ரதமதுர்ஜனரா யிருப்பதழகோ? நாமும் ஸஜ்ஜனராகவே இருக்கவேண்டாவோ? ராஜாவின் ஸ்வபாவத்துக்கு நேர் எதிராகவுமிருக்கவேண்டுமோ? அவர் ஸௌஜந்யத்தின் எல்லையாயிருக்க, நாம் தௌர்ஜந்யத்தின் எல்லையாயிருக்கவேண்டுமோ? (6) இங்கே நம: என்கிற சப்தத் தினால் ப்ரபத்தியைச் சொல்லலாம். நமஸ்காரம் என்பது ஒருவ னுக்கு மற்றொருவனைக் குறித்து உயர்ந்தவன் என்றே அபிப்பி ராயத்தை உண்டுபண்ணும் காரியமாகையால், தன்னையே தான் நமஸ்கரித்துக்கொள்ளுவது என்பது பொருந்தாது. என்னுடைய ஸ்வபாவமான தௌர்ஜந்யத்துக்கு நமஸ்காரமென்பது கொள்ளல் வேண்டும். "துரீச்வரர்களின் வீட்டுத் திண்ணையில் யாசகராய் உட்காரும் துராஸிகைக்கு (துக்கமான இருப்புக்கு) அஞ்ஜலி செய்கிறேன்" என்ற இடத்தில்போல் தௌர்ஜந்யம் என்னை அணுகாமல் தூரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத் தைக் காட்டுகிறது. இங்கு தௌர்ஜந்யம் என்பது அஹங்கை. "அஹங்கையே! நீ என்னை அபேக்ஷிக்கக்கூடாது, என்னை விலக்க வேண்டும், அம்மா ஆசையே உனக்கு நமஸ்காரம்" என்று விலகி யிருப்பதைப் ப்ரார்த்திப்பது உண்டு. (7) ப்ரதமஸஜ்ஜனரான பெருமாளை நமஸ்கரித்து அவரை ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணுகையில் அவருக்கு நேர்விரோதியான 'அஹந்தை' என்னும் 'ப்ரதமதௌர்ஜந்யத்தையும்' அங்கே கூடவிருக்க விடலாமோ? பெருமாள் எழுந்தருளிவிட்டார். அவருக்கு எதிரியான நீ தயவு செய்து வெளியே போய் ஒதுங்கி யிருக்கவேண்டும். 'அஹந்தே நாஹந்தே'. (8) நம: என்பதற்கு, பெருமாள்விஷயத்திலும், தௌர்ஜந்யத்தின் விஷயத்திலும் 'நமஸ்காரம்' என்றே ஓரேவித

மான பொருளையே ஸ்வரஸமாய்க்கொள்ளலாம். 'ருத்ரரே! உமக்கு நமஸ்காரம். நீர் என்னை ஹிம்ஸியாதிருக்கவேண்டும்' என்று பேசுமிடத்தில்போல 'அஹந்தை என்னும் தௌர்ஜந்யமே உனக்கு நமஸ்காரம், நீ என்னை ஹிம்ஸியாதே' என்பது பொருள். (9) 'ஸஜ்ஜன' என்பது ஸௌஜந்யத்தில் ஸ்வபாவமான ருசியைக் காட்டும்; துர்ஜன என்பது தௌர்ஜந்யத்தில் ஸ்வபாவமான ருசி யைக்காட்டும். (10) பெருமாள் சேஷியாகவும், தான் சேஷனாகவும் ரஸித்து ரஸம் ஓடுகிறது. அஹந்தை என்னும் பானகத்துரும்பி னால் அந்த ரஸபானத்தில் ரஸபங்கம் வரும். (11) ஹத:– என்ப தற்கு வீணுக்குகின்றார்கள் என்பது பொருள். (12) இங்கே உப காரம் என்பதற்கு உண்மையில் உபகாரம் என்று எண்ணி நாம் செய்யாவிடினும் ஈச்வரன் புத்தியால் உபகாரமென்று கிரஹிக்கப் படுவது என்பது பொருள். "கதஞ்சிதுபகாரேண" என்பதை நினைக்கவேண்டும். அதைப்போலவே அபகாரம் என்பதற்கும் அபகாரம் என்று நாம் நினைப்பது என்றும் பொருள். ராவண னும் சரணம் புக வந்திருக்கலாமென்கிற எண்ணத்தினால் இங்கு சரணமடைய வந்திருக்கிறவன் ராவணனாகவிருந்தாலும் அழைத்து வா என்கிற வார்த்தையை உண்டுபண்ணுகிற பரமோதாரமான அநுகூல எண்ணமானது ஸௌஜந்யம். "ஆநயைனம் ஹரிச்ரேஷ்ட" என்றார். இன்னாரை என்று குறிப்பிடவில்லை. யாரேயா கிலுமாகுக. ராவணனேயாகிலும் ஸரி. (13) முதல் ஸஜ்ஜனர் ராமர். முதல் துர்ஜனன் ராவணன்போன்ற பத்துத்தலையுடைய என் மனது. அவன் வணங்கமாட்டேனென்றதுபோல என் மனதும் அவரை வணங்காது. அவரை நமஸ்கரித்து என் அஹங் காரமாகிய ராவணனைத் தலையறுத்து எனக்கு அபயமளித்து என்னை ஸஜ்ஜனராக்கவேண்டுமென்று மனோரதம். (14) அலங் காரம் முதலிய பல விஷயங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கும் ஆச்சர்ய மான ரஸங்கள் பலவுள. (1)

[illegible]
ஸஹ்ருதயஹ்ருதயே ஸதேவ்ருதா கவிபி: ।
ஜயதி ஸுபாஷிதநீவீ
[illegible] ॥ [illegible]

ப்ரமிதிபரிஷ்க்ருதிமுத்ரா
ஸஹ்ருதயஹ்ருதயே ஸமர்ப்பிதா கவிபி: ।
பவதி ஸுபாஷிதநீவீ
பரகுணசோரைரஹார்யார்த்தா ॥ (2)

(ப-ரை) ப்ரமிதிபரிஷ்க்ருதிமுத்ரா [ப்ரமிதி பரிஷ்க்ருதி முத்ரா] - (1) மொத்த ச்லோகக் கணக்கு, பத்ததிக் கணக்கு, பத்ததிச்லோகக் கணக்கு, இவற்றை முறையே 144- 12- 12- என்று கணக்குப் பண்ணி முத்திரை போடப்பட்டு, ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் உள்ள உண்மையான பல ரஸப்பொருள்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு வெளிப்பட்ட அஸூயாளுக்களுக்கு விளக்கக் கூடாதென்று ஸங்கேதமுத்திரை ஏற்படுத்தின. (2) கணக்கனிடம் ஒப்புவிக்கையில் நன்றாகப் பணத்தை எண்ணித்தெரியாத எழுத்துக்களால் முத்திரைப் போட்டுப் பெட்டியிலோ, பையிலோ வைக்கப்பட்ட, (3) ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆகிய மூலகோசத்தின் உட்பொருள்களை ஸம்ப்ரதாயஸ்தருக்கு நன்றாக உபதேசித்துப் பிறருக்கு விளக்கக் கூடாதென்று முத்திரையுடன் அமைத்து, ஸஹ்ருதயஹ்ருதயே [ஸஹ்ருதயஹ்ருதயே] - ரஸிகரும் விச்வாஸத்திற்கு யோக்யருமான புத்திமான்கள் மனதில், கவிபி: [கவிபி:] - கவிகளாலே, (விவேகிகளான முதலாளிகளாலே, ஸூக்ஷ்மதர்சிகளான ஆசாரியர்களாலே), ஸமர்ப்பிதா [ஸமர்ப்பிதா] - ரக்ஷிக்கும்படி நன்றாய் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிற, ஸுபாஷிதநீவீ [ஸுபாஷிதநீவீ] - செஞ்சொற்களின் மூலதனமும், பா(ஸா)ண்டமும், முடிப்புமான (இந்தக்கிரந்தம்) ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜரின் ஸுபாஷிதமான ஸ்ரீபாஷ்யமென்னும் மூலதனம், பரகுணசோரை: [பரகுண சோரை:] - பிறர் குணத்தை அபஹரிக்கும் கவித்திருடரால், (யஜமானன் பொருளைத் திருடும் கணக்கரால், பரனென்னும் ஈச்வரனுடைய கல்யாணகுணங்களை யபஹரிப்பவரால்,) அஹார்யார்த்தா [அஹார்யார்த்தா]-உள்ளேயிருக்கும் பொருள்களைத் திருடுவதற்கு அஸாத்தியமாக, பவதி - ஆகிறது (ஆகும்).

அவதாரிகைகளுடன் தாத்பர்யங்கள்— (1) பெருமாளுடைய உடமையான நம்மையே நாம் திருடுகிறோம் என்பது முன் ச்லோகத்தில் ஸூசிக்கப்பட்டது. 'நான் எனக்கே உரியேன்' என்பதால் நாம் ஆத்மாபஹாரிகளான சோரர்கள். ஈச்வரனுடைய சேஷித்வத்தை நன்றாய் விளக்கி நாம் அவரது உடமையென்பதைத் தெளியச் செய்வது ஸ்ரீபாஷ்யமென்னும் ஸுபாஷிதமான மூலதனம். அந்த மூலதனத்தை ஸம்ப்ரதாயமாகக் கிரஹித்து ரக்ஷித்துவந்து, அதிலிருந்து மேன்மேலும் அதன் உண்மைப் பொருள்களைப் பரவச்செய்யவேணும். ஸ்ரீபாஷ்யம் நமக்கு ஓர் ஸுபாஷிதநீவீ. அதை ரக்ஷித்து வைத்தால், பெருமாளுடைய ஸொத்தாகிய நம்மையே நாம் திருடாமற்செய்து நம்மைக் காப்பாற்றுவதுமன்றியில், பெருமாளுக்குக் குணங்களேயில்லை, விபூதியில்லை என்னும் வாதத்தைத் தள்ளி, பெருமாளுடைய மங்கள குணங்களையும் விபூதிகளையும் பிறர் அபஹரிக்காமல் காக்கக்கூடும். 'பர' என்பது ஈச்வரனைச் சொல்லும். ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று சொல்லிப் பெருமாள் விபூதியை அபஹரிப்பதையும் தடுக்கும். ப்ரபஞ்சம் பெருமாளுக்கு விசேஷணமான குணம். பரகுணங்கள் ஈச்வரவிசேஷணங்கள். (2) பர்த்ருஹரி மூன்று சதகங்களியற்றினார். ச்ருங்காரம், நீதி, வைராக்யமென்று மூன்று. ஸ்வாமி ச்ருங்காரத்தில் இறங்கவில்லை. நீதிச்லோகங்களையே வைராக்யத்தையும் வேதாந்தத்தையும் அறிவிப்பதாக அமைத்தார். சார்ங்கதரபத்ததி என்று ஓர் அரசன் சேர்த்த ஸுபாஷிதகோசம். க்ரந்தம் முழுவதற்கும் 'பத்ததி' என்று பெயர். பெரும்பான்மையாகப்பிறர் ச்லோகங்களையும்,தானும் சில ச்லோகங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்தும் சேர்த்து அந்தக் கிரந்தமேற்பட்டது. அதில் காமப்பால் விசேஷமாக உண்டு. மற்ற ஸுபாஷிதபாண்டாகாரம் முதலிய க்ரந்தம் பிறர் ச்லோகங்களையே சேர்த்தது. பர்த்ருஹரி நீதிசதகத்தில் "கவிகாள்! ஜாக்ரதையாயிருங்கள். ஸாஹித்ய ஸமுத்திரத்தில் நீங்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கடைந்தெடுத்த கர்ணாம்ருதங்களை, காவ்யார்த்தங்களைத் திருடும் சோரர்கள் களவு கொண்டு தங்களுடையதென்று சொல்லிக்கொள்ள இடங்கொடாமல் ரக்ஷியுங்கோள்" என்று சொல்லுகிறார். ரக்ஷிக்கும் வழி சொல்லவில்லை. அவர் சதகத்தில் நான்கு ச்லோகங்கள் சாகுந்தலம் முத்ராராக்ஷஸம் முதலிய மற்ற பூர்வகவிகளின் காவ்யங்களிலுள்ளன. அதைப் பற்றி எங்கிருந்து யாரெடுத்தது என்பது தகரார். முன்பே வழங்கிவந்த அநேகஸுபாஷிதங்களை எல்லோரும் கையாடினார்களென்று ஓர்கக்ஷி. சதகங்களென்றுபெயரேயொழிய ச்லோகக்கணக்கு நூறன்று.அதற்குக்கிட்டியதுமன்று. 'ப்ரசம்ஸை

களென்று சில விபாகங்கள்; ஓர் பிரிவுக்குமட்டும் 'பத்ததி'என்று பெயர். பிரிவுகளிலும் ச்லோகக்கணக்கு வ்யவஸ்தையில்லை. இங்கே 'பரிஷ்க்ருதி' என்று 12-ஐயும், இந்த ச்லோகத்திலும், கடைசி ச்லோகத்தில் ' பாவுக' என்பதால் 144-ஐயும் 'ப்ரியபத்ததி' என்பதால் 12- என்னும் பத்ததிக் கணக்கையும் குறிக்கிறார். உயர்ந்த கவிகளின் ச்லோகங்கள் ஓர்விதமான ரீதிமுத்ரையோடு கூடியதாயிருக்கும், அப்படி ஸ்வாமியினுடைய கவி ரீதிமுத்ரையுள்ள ச்லோகங்களைப் பிறர் திருடமுடியாது. திருடினால் தெரிந்துவிடும். ச்லோகசப்தங்களைத் திருடினாலும் திருட்டு வெளிப்பட்டுவிடும். ச்லோகம் உன்னதாயின் அர்த்தம் சொல்லு என்று கேட்டால், தட்டுக்கிடுவான். திருட்டு வெளியாகும். பிறர் காவ்யங்களிலிருந்து திருடுகிறவன், தான் நிபுணன்– கெட்டிக்காரனென்று நினைக்கிறான். அவன் அசடனே. திருட்டு ஜரிக்காது; திருடன் என்னும் பட்டம்தான் மிகும். ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய ஸம்ப்ரதாய மூலதனக்ரந்தங்களை முறைப்படி கேட்காமல், புத்தகம் படித்தும் திருட்டுத்தனமாயும் அறியப் பார்ப்பவரும் அசடரே. (3) வால்மீகி முதலிய உயர்ந்த கவிகளின் காவ்யங்களை மூலதனமாகக் கொண்டு அவர்களிடம் க்ருதஜ்ஞதை வெகுமதிகளைக் காட்டிவிட்டு அவர்கள் ரீதிகளை அநுஸரிப்பது திருட்டன்று. அது அவர்கள் பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்துவதேயாகும். அந்த மூலதனத்திலிருந்து ஏதோ வட்டி பெருக்குவதுபோல வ்ருத்தி செய்வதாகும். மூலதனம் மூலதனமாகவேயிருக்கும். காளிதாஸர், வால்மீகி ஏற்படுத்திய த்வாரத்தின் வழியாக நூலைப்போல தன் நூல் செல்கின்றதென்றார். வால்மீகியின் வாக்கே உத்தர ராமசரிதமாகப் பரிணமித்தது என்று பவபூதி பேசினார். வால்மீகியின் வாகமிர்தமான ஊற்றுக்கிணற்றின் பக்கத்தில் கசிவுஜலம் போன்றது தன்னுடைய காவ்யம் என்று முராரிகவி பேசினார். தன்னை ஓர் குட்டி வால்மீகி என்றும் பேசினார். ஸ்வாமி அப்படியே வால்மீகி, வ்யாஸர், காளிதாஸர், முராரி முதலிய பூர்வகவிகளைப் புகழ்ந்து, அவர்கள் ரீதிகளை யனுஸரிப்பதுண்டு. இங்கும் 11-வது பத்ததியான 'ஸத்கவிபத்ததி'யின் முடிவில் 'மனுவ்யாஸ ப்ராசேதஸபரிஷதர்ஹா' என்று புராதன மஹாகவிகளைப் புகழ்கிறார்.

ஸ்ரீபட்டப்பா ஸ்வாமி ஸாதித்த பொருள்கள்:— (1) 'நீவீ' என்பது மூலதனத்தையும், அவிழ்ப்பது கஷ்டமான க்ரந்த முடிச்சுகளையும், திருடர்களை யடைக்கும் காராக்ருஹத்தையும் சொல்லும். 'ப்ரமிதி' என்பது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் நிர்மாணிப்பதைச் சொல்லும். இன்ன ப்ரமாணங்கள் இப்படித்தான் ப்ரஸரிக்குமென்று பரிஷ்காரத்தைச் செய்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரமாணமுத்ரைகளை ஏற்படுத்திவிட்டதால், ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஸித்திக்கும் ப்ரபஞ்சமென்னும் ஈச்வரவிபூதியையும், ந்யாயங்களால் ஸித்திக்கும் ஈச்வரகுணங்களையும் பிறர் அபஹரிக்க முடியாது. "பகவல்லக்ஷ்மணாசார்யருடைய முத்ரையை, ஸதாசார்யபரம்பரை வழியாக முறைப்படி க்ரஹித்த என்னிலும் பிறரறிவரோ" என்று தத்த்வமுக்தாகலாபத்தின் முடிவில் ஸாதித்தார். "அப்ரமத்தாத் ந மத்த:", ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள யோக்யர்களான சிஷ்யர்கள் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸுபாஷிதமூலதனம் ப்ரமாணபரிஷ்காரங்களோடு பதியவைத்து முத்ரை போட்டிருக்கிறதைப் பிறர் திருடமுடியாது. வித்யையைப் பிறர் சோரம் பண்ணப் பார்த்தாலும், பாபம் வருமேயொழிய, திருட்டுப் பலிக்காது. வித்யையைத் திருடிக் கடைத்தேறப் பார்ப்பவர் பாபத்தை அடைந்து கெடுவர். காவ்யத்திருட்டும் வித்யைத் திருட்டும் நிபுணமன்று. 'ப்ரமிதி' என்பது நன்றாகக் கணக்குப் பண்ணி இலக்கம் குறிப்பதைச் சொல்லும். (க, ட, ப, யாதி அக்ஷர இலக்கத்தால் கணக்கிடுகிறது). 'பரிஷ்க்ருதி' 12-ஐக் குறிக்கும். 'முத்ரை' என்பது ஓர் வ்யவஸ்தையைச் சொல்லும். 'ஸமர்ப்பிதா' என்னும் பதத்தில் 'ஸ' என்பது 7-ஐயும், 'ம' என்பது 5-ஐயும் காட்டும். நம்மாழ்வாரின் வர்ணனம் 7-பத்ததிகள்; நிகமாந்ததேசிகரின் வர்ணனம் 5-பத்ததிகள். 'அஹார்ய' என்பதற்கு 'வகுக்கக்கூடாதது' என்பது பொருள். 144-ஐ 12-ஆல் வகுத்து 12- ஆகுமே யொழிய, வேறு விதமாக வகுக்க இயலாது. எந்தப் பத்ததியிலிருந்து எந்த ச்லோகத்தைத் திருடமுடியும். 'ஸுபா' என்பது 74-ஐயும், 'ஷித' என்பது 66-ஐயும், 'நீவீ' என்பது 4 ஐயும் காட்டும். கூட்டினால் 144. 'பரகுண' என்பது பரவாஸுதேவருடைய ஆறு குணங்களைக் குறிப்பதால், 6-ஐச் சொல்லும். 'சோரர்கள்' காம க்ரோதம் முதலிய ஆறு திருடர்கள். இப்

படிக்கும் 12-கணக்காகிறது. (2) "இரவில் வீட்டிற்குள் நுழைந்து திருடுகிறவரும், வழிப்போக்கர்களை மறித்துக் கொள்ளையடிப்பவரும் திருடரல்லர்; கணக்குகளில் இலக்கங்களை மாற்றி யஜமானனுடைய பொருள்களை யபஹரிக்கும் கார்யஸ்தரான கணக்கர்களே பெருந்திருடர்கள்" என்று விச்வகுணாதர்சம். அந்தரங்கருடைய மனத்திற்கு மட்டும் தெரியும்படி, கணக்குகள் போட்டுக்கட்டி முத்திரை போட்டுவைத்தால், அந்தத் திருடரையும் தடுக்கலாம். இப்படி ரஹஸ்யமான முறைகளில் முத்திரை போட்டுவைக்கும் இருப்புத்தொகைகளைத் திருட்டுக் கணக்கர் அபஹரிக்க முடியாது. (3) 'ப்ரமிதி, என்பது உயர்ந்த பரிமாணத்தைச் சொல்லும். மிக உயரமாய் அவர்களால் பரிஷ்கரித்துக் கட்டியிருக்கும் சிறைச்சாலையிலிருந்து அங்கே அடைக்கப்பட்டிருக்கும் திருடர்களான கைதிகள் ஏறிக் குதித்துத் தப்பியோடமுடியாது. ஓடினாலும் திருடருக்கும் உடம்பில் அடையாளமுத்திரை போடப்பட்டிருப்பதால், அகப்பட்டுக்கொள்ளுவர். (4) மஹாமந்த்ரங்களைக்கொண்டு தத்வோபதேசத்துடன், சங்க சக்ர முத்திரைகள் பெற்றவரின் விவேகத்தைக் காமக்ரோதாதிகளான திருடர்கள் அபஹரிக்கமுடியாது; அவர்கள் மனதை மதாந்தரஸ்தர்கள் அபஹரிக்கமுடியாது (5) 'முஸலமுத்திரை' (உலக்கை முத்திரை) என்கிற ஓர் முத்திரையின் மந்த்ரசக்தியால் திருடர்கள் உள்ளே நுழையப் பயந்து ஓடிப்போவார்கள் என்று ப்ருஹத்தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது. (2)

பச்யதி பரேஷு தோஷாந்
அஸதோऽபி ஜந: ஸதோऽபி நைவ குணாந் ।
விபரீதமிதம் ஸ்வஸ்மிந்
மஹிமா மோஹாஞ்ஜநஸ்யைஷ: ॥ [illegible]

பச்யதி பரேஷு தோஷாந்
அஸதோZபி ஜந: ஸதோZபி நைவ குணாந் 1
விபரீதமிதம் ஸ்வஸ்மிந்
மஹிமா மோஹாஞ்ஜநஸ்யைஷ: 11 [illegible]

ஹிமருசே:— குளிர்ந்த பனிக்கிரணமுடையவன் சந்த்ரனென்பர். இனிய காந்திக்காக சந்த்ரமூர்த்தியை ஓர் உவமையாக எடுத்தது. பாற்கடலில் பெரியபிராட்டியாரோடும், அம்ருதத்தோடும் பிறந்தவனென்று சந்த்ரனை எடுத்தது. சந்த்ரன் தாபங்களையெல்லாம் தீர்க்கக் கூடியவனல்லன். "ஹிமத்தை (பனியை) கர்ப்பத்திற்கொண்ட கிரணங்களால் அக்கினியைப் பொழிகிறான்" என்றான் துஷ்யந்தன். ஹிமருசி என்று பெயர் மட்டுந்தான். அக்னிருசியென்றால் தகும். 'அடே பாபி துச்சரித சந்த்ரசாண்டாள'என்று காதம்பரியில்சந்த்ரனைப்பற்றி வாழ்த்து.

தாபஹ்ருத்— ஸம்ஸாரதாபத்திரயங்களையும் போக்குவதான. சந்த்ரமூர்த்தியைக் காட்டிலும், வைலக்ஷண்யம் (வ்யதிரேகம்) சொல்லப்படுகிறது, அம்ருதத்தைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் 'விச்வோபஜீவ்யம்' என்று காட்டப்பட்டதுபோல. 'அந்யாம்' என்று சொல்லப்படும் வேற்றுமையையும், ஏற்றத்தையும் இந்த அடைமொழி விளக்குகிறது. நீ சுரக்கும் வாகம்ருதத்தைப் பருகினால், அம்ருதத்வமென்னும் மோக்ஷம் ஸித்திக்கும். தாபத்திரயங்களும் தொலையும். ஸ்வர்க்கிகளின் அம்ருதம் ம்ருதமென்னும் ஸம்ஸாரத்தைக் கறக்கும்.

அந்யாம் ஏதிமூர்த்தி— வேறு விலக்ஷணமான ஒரு மூர்த்தி.

த்வாம்— உன்னை. 'தாயே' என்றுதொடங்கி 'உன்னை' என்று முடிக்கிறார்

பயோதிஸுதாம்:— பாற்கடலில் தோன்றிய பெரியபிராட்டியாருடைய. "யாருக்காக, யாரை அடைய, 'அம்போதி:' என்னும் ஸமுத்திரம் கடையப்பட்டதோ அணையால் கட்டப்பட்டதோ" என்று ஆளவந்தார் பிராட்டிபெருமையை வர்ணித்தார். 'பயோதி:' என்றால் பாற்கடலுக்கும் சேரும், உப்புநீருக்கும் சேரும். 'பய:' என்பதற்கு ஜலமென்றும் பொருள், பாலென்றும் பொருள். இங்கே 'பயோதி.' என்று ப்ரயோகித்ததால், இரண்டுக்கும்பொதுவான சப்தமாகுமானாலும்,முதலில்திருவணை கட்டத் தடங்கல்செய்த ஸமுத்ரத்தைப் 'பாற்கடல்' என்னுமோர் பொருள்படக்கூடிய சப்தத்தால் பேச ஆளவந்தாருக்குத் திருவுள்ளமில்லை. கல்நெஞ்சனைப் பாற்கடலென்பரோ. அதனால் அங்கே 'பாற்கடலையும்' 'அம்போதி' என்று ரூடிப்பெயரால் பேசுகிறார்.

இங்கே பாற்கடலை மட்டும் பேசுவதால் 'பயோதி:' என்று பிரயோகிக்கிறார். 'பாற்கடலில் தோன்றிய பெண்' என்பதால், அங்கே தோன்றியதால் மட்டும் எப்படி 'புத்திரி' என்ற அபிமானமோ, அப்படித்தான் நீ புத்திரி என்ற அபிமானமும் என்பது கருத்து. ஸமஸ்தஜநநியான லக்ஷ்மியும் துஹிதையென்பதுபோலத் தான் உன்னையும் மகள் என்பது என்று காட்டப் பெரிய பிராட்டியாரைத் துஹிதா என்றுகுறிக்கிறார். துஹிது: - துஹிதையின் ஸஹஜை.

ஸஹஜாம் — கூடப்பிறந்தவளென்று. 'அம்ருத ஸஹஜை' என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் பெரியபிராட்டியாரை வர்ணித்தது தேவ ஜாதியின் புத்தியைக்கொண்டு. தேவஜாதிக்கு அம்ருதமே ப்ரதானமாய்த் தோன்றியது. 'அம்ருதத்துடன் பிறந்தாள் லக்ஷ்மி' என்றார்கள். முதலில் அம்ருதத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். 'பிறகு பிராட்டி அவதரித்து விஷ்ணுமார்பிலேறியதும், அவள் காலில் விழுந்தார்கள்' என்பது ஸ்ரீஸ்துதியில் வர்ணனம். காலில் விழுந்ததற்குக் காரணம் முன் சாபம் வந்ததனால் ஏற்பட்ட பயமென்றும் அங்கே காட்டினார். "[illegible]". பெரிய பிராட்டியாருடைய உடன்பிறந்தாள் என்று இங்கே வர்ணனம். அம்ருதத்தை இவள் கறக்கிறாளென்பதால் அம்ருதத்திற்குப் பின் பிறந்தவளென்று என்று ஸூசனம்.

ஸந்த:— ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ஸத்துக்கள். ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்த பெரிய பிராட்டியாருடைய கூடன் பிறந்தாளும் அம்சமுமான உன்னை ப்ரஹ்மவித்துக்கள் தானே அறியக் கூடும். விது: அறிவர்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரிடம் உதித்ததாலும், அம்ருதத்தைப் பொழிவதாலும், பெரிய பிராட்டியாரோடு உடன் பிறந்ததனாலும், தாபத்தைப் போக்குவதாலும், ஓர் விலக்ஷணசந்த்ரபிம்பம், ஓர் விலக்ஷணகௌமுதீ— ஜ்யோத்ஸ்னை என்று இங்கே ஸாதிப்பதில் நோக்கு. மூன்றும் பாதத்திலுள்ளதை விதேயமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். 'ஜ்யோத்ஸ்னேவ ஹிமதீதிதே:' சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகைபோன்றவள். ஆனால் பெருமாளென்னும் சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகை இவள். (9)

189903

[illegible]

தாதஸ்து தே மதுபித: ஸ்துதிலேசவச்யாத்
கர்ணாம்ருதை: ஸ்துதிசதைரநவாப்தபூர்வம் I
த்வந்மௌளிகந்தஸுபகாமுபஹ்ருத்ய மாலாம்
லேபே மஹத்தரபதாநுகுணம் ப்ரஸாதம் II (10)

(ப-ரை) தே - உன்னுடைய, தாத: - தகப்பனாரோ என்றால், ஸ்துதிலேசவச்யாத் - கொஞ்சம் தோத்திரத்தாலே கூட வசப்படக்கூடிய, மதுபித: - பெருமாளிடமிருந்து, கர்ணாம்ருதை: - செவிக்கு அமுதமான, ஸ்துதிசதை: - பல நூறு துதிப்பாசுரங்களாலும், அநவாப்தபூர்வம் - முன் அடையப்படாத, மஹத்தரபதாநுகுணம் - மஹத்தரர் (மிகப் பெரியவர்) என்னும் திருநாமம் பெறுவதற்கேற்ற (பதவிக்கேற்ற) ப்ரஸாதம் - அநுக்ரஹத்தை, த்வந்மௌளிகந்தஸுபகாம் - உன்னுடைய கூந்தல் வாஸனை யேறியதால் ஸௌபாக்யம் பெற்ற, மாலாம் - மாலையை, உபஹ்ருத்ய - உபஹாரமாக ஸமர்ப்பித்து, லேபே - பெற்றார்.

கொஞ்சம் துதி செய்வதாலேயே வசப்பட்டுவிடக்கூடிய மதுஸூதனன் நூற்றுக்கணக்கான கர்ணாம்ருதமான ஸ்துதிப் பாசுரங்களாலும் முன்பு மகிழ்ந்து அளிக்காத மஹத்தரபதலாபத்திற்கு அநுகுணமான அநுக்ரஹத்தை உன்னுடைய தகப்பனார் தானே (அம்மா) உன் கூந்தல் வாஸனை யேறியதால் ஸுபகமான மாலையை ஸமர்ப்பித்துப் பெற்றார்.

அவ:— (1) ஆழ்வார்களெல்லாரும் உன்னைப் புத்திரி என்று அபிமானிக்கிறார்கள்; ஆனால் நீ விஷ்ணுசித்தரிடமிருந்துதான் தோன்றியவளென்றீர். எல்லா ஆழ்வார்களும் அபிமானத் தாதைகளாயிருந்தாலும் விஷ்ணுசித்தரை விசேஷித்துப் பிதா என்று கொள்ள என்ன காரணம்? அம்மா! எல்லா ஆழ்வார்களும் பொதுவில் ஆழ்வார்களென்ற மஹத்தான பதத்தைப் பெற்றவர். ஆழ்வார் பதம் மஹத்தானது என்பதில் ஐயமில்லை. பெருமாளு

டைய தசாவதாரங்கள்போல், அவர்கள் அவருடைய அபிநவதசாவதாரங்கள். தமிழ்வேதமந்த்ரத்ரஷ்டாக்களான தசர்ஷிகள். மஹத்பதம் மஹர்ஷிபதம்தான். ஆழ்வார் பதமே மஹாபதமாயிருக்கையில், 'பெரியாழ்வார்' என்று உன் தகப்பனருக்குத்தானே 'மஹத்தர' பதம் கிடைத்தது. மஹத்தான ஆழ்வார் பதத்திற்கும் மேற்பட்ட 'பெரிய' பதம் கிடைத்தது. அவர் வேதப் பாசுரங்களால் கிடைத்தது ஆழ்வார் பதம். உன் பிதாவால் நீ சூடிக்கொடுத்த மாலையை ஸமர்ப்பித்ததால் ஆழ்வார்களிலும் 'பெரிய ஆழ்வார்' என்னும் பஹுமானபதம் கிடைத்தது. மற்ற ஆழ்வார்கள் குடிக்கும் நீ ஸந்ததி என்று அபிமானத்தினால் பேசினாலும் அவர்களுக்கு அது கிடைக்கவில்லையே.

(2) பெரிய பிராட்டியாருக்கு உடன் பிறந்தாளென்று முன் ச்லோகத்தின் முடிவில் ஸாதித்தார். பெரிய பிராட்டியாரை 'ஹ்ரீஸ்தாராம்' என்று ஸர்வகந்தரான பெருமாளுடைய ஸௌகந்தயத்திலீடுபட்ட வேதம் புகழ்ந்தது. அவளுக்கு உடன் பிறந்தாளும், அவளோடுகூட பெருமாளுக்குப் பத்தினியுமாவதற்கு ஆநுகுண்யத்தைக் கோதையின் ஸர்வோத்தரமான ஸௌகந்த்யத்தைக் காட்டி ஸமர்த்திக்கிறார்.

தாதஸ்து தே— உன் தகப்பனாரான பெரியாழ்வாரோ என்றால். விசேஷித்து உன் பிதாவானதால் மற்ற ஆழ்வார்களிலும் மேலாக 'பெரிய' என்னும் உயர்த்தியான உபபதத்தைப் பெற்றார். 'து' என்பதால் இந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 'உன் தகப்பனார்' ஆனதுபற்றித் தான் இந்த ஏற்றம். ஆழ்வாரானதால் மட்டுமல்ல. உன் விஷயமான இந்த கோதாஸ்துதியைப் படிப்பவன்கூட அவருக்கு பஹுமான்யராகும்போது உன் மாலையை ஸமர்ப்பித்த உன் தகப்பனாரை இப்படிப் பஹுமானியாதிருப்பரோ ?

மதுபித:- வேதங்களை அபஹரித்த மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்ட பெருமாளிடமிருந்து. இதனால் வேதங்களின் அரும்பெருமையைப் பெருமாளே அறிந்தவர் என்பது ஸூசனம். வேதங்களை அப்படி அரும்பெரும் பாடுபட்டுப் பஹுமானிக்கும் பெருமாள் வேதங்களான ஆழ்வார்கள்ப்ரபந்தங்களைப் பஹுமானித்து அவர்களுக்கு 'ஆழ்வார்கள்' என்று 'மஹத்' பதத்தை அளிப்பது உசிதமே. வேதங்களை அஸுரர்

அபஹரித்தாலும், தமிழ் வேதங்களிருந்தால் போதும். ஸம்ஸ்க்ருதவேதங்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்தது போதுமோ ? அதன் பொருளைத் தெளிய தமிழ் மறைகளும் வேணும்.

ஸ்துதிலேசவச்யாத்— 'ஸ்தவப்ரிய:' என்று திருநாமம். ஸ்வாராதரென்பர். ஓர் அஞ்ஜலிக்குக் கிங்கரரென்பர்.

கர்ணாம்ருதை:- "ப்ரதிச்லோகமும் அபத்தமாயிருந்தாலும், அநந்தனுடைய யசோமுத்ரை உடைய திருநாமங்கள் கலந்திருப்பதால், ஸாதுக்கள் கேட்டும், பாடியும் மகிழ்வர்" என்று பகவத்ஸ்தோத்ரங்களின் பெருமையைச் சுகர் மகிழ்ந்து பாடினார். 'கிருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்' 'ராமகர்ணாம்ருதம்' என்று பகவத் ஸ்தவங்களுக்குத் திருநாமமிடுவர்.

ஸ்துதிசதை:— யோகியான ஒரு ஆழ்வார் 'பத்தே' பாசுரங்கள் பாடினார். உன் தகப்பனார் கிட்டத்தட்ட ஐந்நூறுகள் பாடினார்.

அநவாப்தபூர்வம்— கர்ணாம்ருதமான வேதங்களான பல நூறுகள் பாடியதற்கு மற்ற ஆழ்வார்களைப்போல, 'ஆழ்வார்' என்று திருநாமம் மட்டும் கிடைத்தது. 'பெரிய' என்று ஏற்றப் பதம் கிடைக்கவில்லை. மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அது கிடைக்கவில்லை.

த்வன்மௌலிகந்தஸுபகாம்- தம்முடைய கர்ணாம்ருதவேதப் பாசுரங்களால் கிடைக்கவில்லை. தம் மாலைகளால் கிடைக்கவில்லை. நீ அவதரிக்குமுன் எத்தனையோ பூமாலைகள் ஸமர்ப்பித்தவரே. உன் பூமாலையால் கிடைத்தது. பாக்களால் கிடைக்கவில்லை; உன் ஒரு பூமாலையால் கிடைத்தது. நீ சூடி வாஸனையேற்றிக்கொடுத்த ஒரு பூமாலையை உபஹாரமாக ஸமர்ப்பிக்கும் பாக்யம் உன் பிதாவுக்குத்தானே கிடைத்தது. உன் சிரஸான மூளையின் (புத்திவ்ருத்திகளின்) வாஸனை உன் பாமாலையிலேறியுளதுபோல், நீ சூடின பூமாலையிலும் ஏறியது. 'மௌளி' என்பது மூளையென்னும் புத்திஸ்தானமுமாகும். உன் கூந்தல் வாஸனையால் மாலை ஸுபகமாயிற்று என்றால், உன் ஸௌபாக்யத்திற்குக் கேட்க வேணுமோ ?

உபஹ்ருத்ய- மாலையை உபஹாரமாக ஸமர்ப்பித்து. (உடனே).

𑌮𑍌𑌲𑌿° 𑌉𑌪𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 இரண்டுபதங்களையும் சேர்த்தது ரஸம். ஸமர்ப்பித்த உடனே பெற்றார்; நடுவில் ஒருக்ஷணமேனும் தாமதமில்லை. ‘𑌅𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂’ என்று ந்யாயம். உன் மாலையை ஸமர்ப்பித்ததுதான் ‘பெரிய’ என்ற ‘மஹத்தர’பதம் கிடைத்தற்குக் காரணம். அந்வயவ்யதிரேகங்களால் கார்யகாரணபாவம் ஸித்திக்கும். நூற்றுக்கணக்கான பாமாலைகளாலும் பூமாலைகளாலும்முன்பு அடையப்படாதது என்று வ்யதிரேகம் காட்டப்பட்டது. இங்கே அந்வயம் காட்டப்பட்டது.

𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑌦𑌾𑌨𑍁𑌗𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌂- ஆழ்வார்களிலும் உயர்த்தியாய் ‘பெரிய ஆழ்வார்’ என்னும் ஏற்ற பதவி கிடைக்கும்படியான அநுக்ரஹத்தை, (பெற்றார்). ஏனைய ஆழ்வார்கள் சிலர் நாயகீபாவத்தில் ஆழ்ந்து மூழ்கினார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள்பெண்ணுக்கே ஸபத்நியாகவில்லை. உன் பிதா சில அவஸரங்களில் உனக்கே ‘ஸபத்நீபாவத்தை அடைந்தார். மூன்றாம் சதகத்தில் ‘ஐயபுழுதி’யில் “மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவள் மாலுறுகின்றாளே” என்றும், ‘நல்லதோர் தாமரை’யில் ‘என் மகளை எங்கும் காணேன்’, ‘செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்’ என்றும், இவ்வாழ்வாரைப் பெற்ற தாயலற்றியதைக் கவனிக்கவேண்டும். புருஷப்பிள்ளையாய்ப் பெற்று வளர்த்தது. ஏதோ பெண்ணாக மாறிவிட்டது. அது போகட்டும். பெண்ணாக மாறிவிட்ட என் புருஷக் குழந்தையை இந்தப் பாடா படுத்தவேண்டும் என்று அலற்றல். உன் மணாளனுக்கே பத்நியாகி அவருடைய அந்த ரீதியான அநுபவ ஆழ்ச்சி மற்றவர் ஆழ்ச்சியிலும் பெரிதாயிற்று, மிக வியக்கத்தக்கதாயிற்று. இன்னுமொரு ரஸமும் உண்டு. ‘பெருமாள்’ ‘பெரிய புருஷர்’ மஹாபுருஷர்’. ஆண் என்பது ‘ஓர் புருஷன்’- ஜீவாத்மாக்கள் ‘புருஷர்கள்’. பெருமாள் மஹத்தான ‘மஹாபுருஷர்’. உன் பிதா அவருக்கும் மாமனாராகி அம்மஹாபுருஷனுக்குக் குருவானார். ஹிமவானை ‘த்ரயம்பகச்வரான குரு’ என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டது. ‘பூர்வர்களான குருக்களுக்கும் குருதமர்’ என்று ஜநகர் வஸிஷ்டரை வர்ணித்தார். மஹாபுருஷனுக்கு மஹநீயரான ச்வசுரகுருவானதால் ‘மஹத்தரர்’ என்னும் பதம். ‘மஹத்தரபதம்’ என்பது பரமபதத்தைச் சொல்லுவதாகவும் உரை கொள்ளுவர்.

‘விஷ்ணுவின் பரமம் பதம்’ என்று ச்ருதி. விஷ்ணுசித்தர் விஷ்ணுவின் பரமமான பதத்தைப் பெற்றார். இது எல்லா ஆழ்வார்களுக்கும் பொதுவானதால், வைலக்ஷண்யம் ஏற்படாமற்போகும். ரஸிகர் மனமே ப்ரமாணம். “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடி வந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாள நம்பீ” என்பதைக் கவனிக்கவேணும். ச்வசுரராகிய பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தவர், இவர் மணாளனானதும், அந்த ச்வசுரராகிய வீட்டையும் படுக்கையையும் விட்டு இந்த ச்வசுரர் மனக்கடலில் பள்ளிகொண்டார். ‘மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை’ என்றபடி இவர் மணாளன் மாயன். ‘𑌔𑌦𑌨𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑌦𑍍𑌮𑌨𑌿’ 8 என்ற பாற்கடலாகிய அந்த மஹாக்ருஹத்திலும் மஹத்தரமான க்ருஹமாயிற்று இவர் மனக்கடல். பெரிய பெருமாளான மஹாபுருஷருக்கும் பெரிய குருவானார், மஹத்தரரானார். முத்ராராக்ஷஸாதிநாடகங்களில் ‘ஸ்வஜாதிமஹத்தர’ என்று கௌரவமாயழைப்பர். ‘உம் ஜாதியில் (குலத்தில்) உயர்ந்தவரே’ என்று ‘மஹத்தர’ பதத்தாலழைப்பர். ‘ஆழ்வார் ஜாதியில் (குலத்தில்) பெரியவரே, மஹத்தரரே என்று அழைப்பு. (10)

𑌦𑌿𑌗𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌤𑌵𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 ।
𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂
𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑍁𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 ॥ ௧௧ ॥

திக்தக்ஷிணாபி பரிபக்த்ரிமபுண்யலப்யாத்
ஸர்வோத்தரா பவதி தேவி தவாவதாராத் ।
யத்ரைவ ரங்கபதிநா பஹுமாநபூர்வம்
நித்ராளுநாபி நியதம் நிஹிதா: கடாக்ஷா: ॥ (11)

(ப.உரை) 𑌦𑍇𑌵𑌿 - கோதாதேவியே! 𑌦𑌿𑌕𑍍 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌽𑌪𑌿 - தெற்குத் திக்குக்கூட; 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - பரிபக்வமான புண்யத்தால் கிடைக்கத்தக்க, 𑌤𑌵 𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 - உன்னுடைய அவதாரத்தால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾 - எல்லாவிதத்திலும் உத்தரமாய், (ச்ரேஷ்டமாய், வடக்காய்) 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறது. (ஆகிறாள்) 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 - எந்தத் திக்கிலேயே, 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑍁𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 - தூங்கிக்கொண்டிருந்தாலும், 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾 - ரங்கேச்வ

ராரல், ஸஹஸ்ரோநவபிபூம் - பஹுமானத்தோடுகூட, நிய தம் - இடைவிடாமல், (நியமமாக), கடாக்ஷா: - கடாக்ஷங்கள், நிஹிதா: - வைக்கப்பட்டுளவோ ?

அம்மா கோதாதேவியே? பரிபாகமடைந்த புண்யத்தால் பெறக்கூடிய உன் அவதாரஸம்பந்தத்தால், தென் திசைகூட வடகோடி திசையாயிற்று. (ஸர்வோத்தரமாயிற்று. ஸ்ர்வசிரேஷ் டமாயிற்று). ஏனெனில் அந்தத் திக்கில்தானே ரங்கபதியால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையிலும் கௌரவத்தோடு கடாக்ஷங்களிடை விடாமல் நியதமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவ— (1) நம்மாழ்வாரிலும் என் பிதா மஹத்தரான பெயரை அடைந்தார் என்றீரே. என் பிதா வாங்கி என் மாலையை ஸமர்ப்பித்ததால் அப்படி அரும் பெரிய ஏற்றம் கிடைக்குமோ ? அம்மா! இது என்ன ஆச்சர்யம். நீ அவதரித்த மஹிமையால் தக்ஷிணதிக்கும் ஸர்வோத்தரமாயிற்றே. ஓர் ஆழ்வார் உன்னை அவ தரிப்பித்து வளர்த்த பிதாவானதால் மஹத்தராவது அரிதோ ? 'ஸர்வோத்தரம்' என்பதால் உத்தமமாயிற்று. ஓர் திக்கு நீ பிறந்த திக்கு என்கிற ஏதோ ஸம்பந்தத்தால் ஸர்வோத்தமமாகையில், ஆழ்வாரான உன் பிதா நீ அவதரித்ததால், மஹத்தராவது மிகவும் கொஞ்சமே என்று சொல்லவேண்டும்.

(2) பெருமாளுடைய அபிநவதசாவதாரங்களான ஆழ்வார்க ளைப் பேசினர். இங்கே கோதைப் பிராட்டியான தேவி ஆழ்வார் களைப்போல பிரபந்தமியற்றிய கவியாக அவதாரம் செய்ததைப் பேசுகிறார்.

திக் தக்ஷிணா அபி - தென் திசைகூட. தென் திக்கின் அதிபதி 'பித்ருபதி' என்பர். அவர்பேரே நடுங்கச் செய்யும். பித்ருநாமத்தை உடையவராய் அதிஷ்டிதமான ஓர் திக்கின் ஓர் மூலையில் பிறப்பெனும் ஸம்பந்தம் கூட பயத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய திக்குக்கூட.

பரிபக்வபுண்யலப்யாத் - எத்தனை புண்யங்கள் பரிபாக தசையை அடைந்து இப்படிக்கொத்த பயனைக் கொடுக்கவேணும். 'தர்மராஜர்' பயங்கரரென்று உலகம் பயந்தாலும், அவர் தர்ம மூர்த்தியல்லவோ ? தர்மம், புண்யம். அந்தத் திக்பதியின் மஹா புண்யங்களெல்லாம் அந்தத் திக்கைச் சேர்ந்தது, பதியின் புண் ணியம் பத்நிக்குடையது.

(2-வது ஸம்புடம் 5-வது ஸஞ்சிகை 144-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ராமாயணம் போதாதோ' என்கிறார். 'தே உபக்ஷ்ணஸீ ஸ்புடம் ஸாவதேவக்ஷிதம் ந:' என்று 33-ம் சுலோகத்தில் வேதோப ப்ருஹ்மணத்திற்காகவே ஏற்பட்ட ராமாயணமஹாபாரதங்கள் பாதுகாமாஹாத்ம்யத்தை அறிய இரண்டு கண்களென்கிறார். இந்தப் பத்தாவது சுலோகத்தில் ஸ்ருதமென்ன, ஸ்ரோதாவத்தென்ன இவற்றையுடையவரென்பதால், வேதம் பா டாத குறையைத் தீர்த்த வால்மீகி வியாஸர் முதலிய மனதி லும், காதிலும் தேன்வார்க்கும் ப்ராசீன மஹாகவிகளைச் சொல் லுகிறாரே யொழிய ஆயுதிககவிகளையன்று. 'ஜீவாதவஸ்ஸு ஜநா:' என்று ஸ்ரீதேசிகன் மகிழ்ந்து புகழும் ஸ்ரீசுகரும் 9-ம் ஸ்கந்தம் 10-வது அத்தியாயத்தில் 'பாதுகைகள் இரண்டை யும் சிரஸ்ஸில் ந்யஸநம் பண்ணிக்கொண்டு, நந்திக்கிராமத்தில் தம்முடைய சிபிரத்திலிருந்தும் தவாத்யங்களோடும், மஜங்களோ டும், இரதங்களோடும் திருத்தமையனுரான ராமனை அழைக் கப்போனார்'' என்று 36, 37 ச்லோகங்களிலும், 'நனைந்த நெஞ் சோடும், கண்களோடும், கூப்பின கைகளோடும் பாதுகைகளை முன்னே ந்யாஸம் செய்து அன்போடு ராமன் திருவடிகளில் விழுந்தார்' என்று 39, 40-வது ச்லோகங்களிலும், திருத்தே ரில் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளும்போது "மந்துவாஸேராஸி களை மற்றவரும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவடி நிலைகளையும் வ ஹித்துக்கொண்டார்" என்று 48-வது ச்லோகத்திலும் வர்ணித் துளர். ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகிற க்ஷணம் வரையில் ஸ்ரீபாதுகாராஜ்யமாக இருக்கவேணும். ஒரு க்ஷணம் கூட தனது ராஜ்யமாகவாவது, அராஜகமாயாவது இருக்கலாகாது என்று ஸ்ரீபரதர் திருவுள்ளம் வ்யஞ்ஜிதமாகிறது. காளிதாஸர் பத்தாவது ஸர்கத்தும் 17-வது சுலோகத்தில் 'ஸ்வர்க்கத்திற்கு எழுந்தருளிவிட்ட பிதாவின் கட்டளையிலிருந்து திரும்புவ தற்கு அஸாத்தியராயிருந்த ராமனைக் காட்டியில் பரதன் "ராஜ்யாயிதேவதைகளாகச் செய்ய பாதுகாஸ்தத்தை பா

வித்தார்" என்றும், அடுத்த 18-வது ச்லோகத்தில் 'அப்படியே' என்று சொல்லிப் பிராதாவால் விடை கொடுக்கப்பட்டு ராஜ்யத்திற்குச் சென்று திருவயோத்தி நகருக்குள் நுழையாமலிருந்தார். நந்திக்கிராமமென்ற ஓர் கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு அவர் ராஜ்யத்தை ஓர் ந்யாஸம்போல் (நம்பிக்கையாக ஒப்புவித்த வஸ்துவைப்போல்) பரிபாலனம் செய்தார்" என்று வர்ணித்தார். 'ஸீதாராம'ரென்னும் தேவதாமிதுனத்தை அபிஷேகம்செய்யக் கோறி விச்வாமித்ரரிடம் சென்றவர் பாதுகாமிதுனம் என்னும் தேவதாயுகத்தை அபிஷேகம் செய்து அம்மிதுனத்திற்குச் சேஷமாக ராஜ்யபாரத்தை வஹித்தார் என்பது மஹாகவியின் ஹ்ருதயம். 'ஸபாதுகாஸஹ்யம் ஹ்ருதயம் நிவேத்ய ஸகார ஸமாதிமிவேத்யயாவக' என்று அருளிச்செய்த ஸூக்தியும் ஓர் மிதுனபோஷணத்தைப் ப்ரதர்சனம் செய்தார் போலும்.

ஸ்ரீதேசிகனுக்கு மிக்க ஸம்மானபாத்ரரான 'முராரி' கவி 7-வது அங்கத்தில் சத்ருக்னாழ்வாரை (பாதுகாஸுஹ்ருத் ஸுஹ்ருத்:) என்று அவர் வாக்கினாலேயே நிர்தேசித்ததும் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கும். பாதுகாஸுஹ்ருத்தான பரதனுக்கு ஸுஹ்ருத்தென்று சத்ருக்னன் பிருது கொண்டார். இப்படிக்குப் பல அரும் பெரும் கவிகள் பாதுகைகளின் மஹிமையை ஸங்க்ரஹமாகவேனும் மனதைக்கவரும்படி காட்டியுளர். பாதுகைகளைப்பற்றி பாடிய வேறு எந்தக் காவியங்களையும் காணோம். 'யே நாம' என்கிற முடிவு பாகத்திலுள்ள ச்லோகத்தில் இந்த க்ரந்தத்திற்குப்பின்பு எவரேனும் பாதுகைகளைப்பற்றிக் கவனம் செய்வரேல் அக்கவிகளைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவமேயொழிய, இவர் நினைக்கிறபடி முன்க்ரந்தங்களைப் பற்றியன்று. 'ஸம்வஷி' என்பது சென்ற காலத்தைச் சொல்வதன்று; வரப்போகிறதைச்சொல்லுவதில் நோக்கு. 'ஏஷ்யே' 'அடையப்போகிறேன்' என்பதால் இது ஸ்பஷ்டம். இவ்வடுத்த 3-ச்லோகங்களும் இவர் அபிப்ராயத்தை ஸாதிக்க மாட்டா. ஆனால் பாதிக்கும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணமிச்ரர் ஸ்ரீதேசிகனுக்குஸமகாலத்தவரல்ல'ரென்றும் ப்ராசீனரென்றும் நிரூபிக்க நம் மண்ணு நிரம்பவும் பிரயாஸப் படுகிறார். அதற்கு இவர் பிரயாஸப்படவேண்டியதில்லை. ஸ்ரீக்ருஷ்ணமிச்ரரின் க்ரந்தத்தைக் கோயிலுக்குப் பிறர் கொண்டு வந்து அந்தக் க்ரந்தத்தோடு கோயிலிலிருந்த ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஸ்ரீதேசிகன் முதலிய பெரியோருக்கு ஸமாகமமேயொழிய, அதன் கர்த்தாவோடு ஸமாகமமில்லைதான். கோயிலுக்கு அந்த க்ரந்தத்தை புறச்சமயபண்டிதர் கொண்டு வந்திருந்தபோது அதனழகிலெல்லோருமீடுபட்டு அதைப் போல் ஸித்தாந்தத்திற்கு ஓர் நாடகமமையவேண்டுமென்ற பெரியோர்மனோரதத்தை ஸ்ரீதேசிகன் தலைக்கட்டிவைத்தார். அந்த நாடகம் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு மனப்பாடம். தயாசதகத்தில் வராஹாவதாரவர்ணனத்தில் அந்த நாடகப்பணிப்பு அப்படியே ஸ்வாமி நெஞ்சிலிருந்து வருவதை தயாசதகவ்யாக்யானத்தில் காட்டியுள்ளோம். பிரபோதசந்திரோதயத்தில் சில ச்லோகங்களின் பிறரறியாத பொருளையும் இரஸத்தையும், ஸங்கல்பஸூர்யோதயச்லோகங்களால் வெளிப்படுத்துவதை ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திலிரண்டு அங்கங்களைப்பற்றி எம்முடைய வியாஸங்களிலும், பிரபோதசந்திரோதயம் இரண்டு அங்கங்களுக்கு ஸ்ரீச்ருங்கேரி ஸ்வாமி நியமனப்படி எழுதப் பட்ட எம்முடைய ஸம்ஸ்க்ருதவ்யாக்யானத்திலும் காட்டியிருக்கிறோம்.

24-வது பக்கத்தில், "அக்காலத்தில் ஸம்ப்ரதாயான ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களுள் ஒருவரேனும் கவிபிருதத்தைத் தரித்தவரும், கவிபிருதத்தையணியவிரும்பினவரும், கவிதையால் பிறரை ஜயிக்க விரும்பினவரும் விளங்கவில்லை. யாமுனர் கூரநாதர், பட்டர் முதலிய ப்ராசீனமஹாபுருஷர்களும், அனர்க்கமும், ஸ்வாதுதமமுமான ஸ்துதிரத்னங்களைச் செய்ததில் ஒரு மூலையிலும் தங்கள் திருநாமத்தை வைக்காமலும், கவியாகத் தங்களைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொள்ளாமலும் சென்றார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், ஸ்ரீவிஷ்

ப்ரஸித்தர், லோகாசாரியார், அவர் திருத்தம்பி முதலியவரோ என்றால், ஸர்வஜ்ஞராயும், ஸர்வசக்தருமாயுமிருந்தும் ஈஷத்தேனும் கவிதாமார்க்கத்தில் கண்செலுத்தாமல் விலக்ஷணமான காலக்ஷேபங்களில் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டு விளங்கினார்கள். ஸ்ரீதேசிகமணியோவென்றால் தன்னைப் பிரகாசப்படுத்த இச்சையால் ஸர்வதோமுகமான ப்ரவணத்வத்தை ப்ரகடனம்செய்தருளினார்" என்று அண்ணாபேச்சு நிரம்பித்ததும்பிய அஸூயையாலடிவயிற்றிலிருந்து வந்த புகைச்சல். இதிலோவ்வொன்றின் ஸாமஞ்ஜஸ்யத்தை விசாரிப்போம். முதல் வாக்கியம், இரண்டாவது வாக்கியத்தோடு ஸ்பஷ்டமான வ்யாகாதத்தை (விரோதத்தை) உடையது. இரண்டாவது வாக்கியத்தில் 'கவிதாமார்க்கத்தை'க் கண்ணெடுத்துப்பார்ப்பதே தோஷமென்று உடையவர், லோகதேசிகர் முதலியவர் அதை வெறுத்ததாக இவருடைய எண்ணம் ஸூசிதமாகிறது. முதல் வாக்கியத்தில் ஆளவந்தார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் முதலியவர் உத்தமமான காவியங்களான ஸ்தோத்திரங்களை ரசனம் செய்தார்களென்று பணிப்பு. அவ்வாசிரியர்களுக்குப் பரம போக்கியமும், பரம கைங்கர்யமுமாகத் தோற்றிய பகவத்விஷயகாவ்யரசனையை உடையவர் லோகதேசிகன் முதலியவர், பரம துச்சமும் கர்ஹிதமுமென்று கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவே வெறுப்புடையவராயிருந்தாரென்று, இரண்டு தொடர்ந்த வாக்கியங்களில் பேசும் புத்தியின் கௌசலத்தையும், வியவஸ்திதத்வத்தையும் என்னென்று வியப்பது. ஸ்ரீதேசிகனை ஆத்மச்லாகை செய்வதாகத் தூஷிக்க மனதிலெண்ணிய க்ஷணமே புத்திக்கு மஹத்தான விக்ருதி உடனே உண்டாகி இப்படி அஸம்பத்தமும், பரஸ்பரவிருத்தமும், மித்யையுமான பிரஜல்பனங்களாக பரீவாஹத்தை அடைந்தது. ஸ்ரீதேசிகனைக் கவிஸிம்ஹமென்று ஸகல லோகமும் புகழுகிறபடியால் கவிதாமார்க்கமே கர்ஹிதமென்று பொய் பேசியாவது ஸ்ரீதேசிகனைத் தூஷிக்கப் பிரயத்தினப்பட்டார். ஸ்ரீதேசிகன் உபாஸித்த ஸ்ரீஹயக்ரீவனுக்கும், தேசிகனுக்கு வசமாயிருந்த கவிதைக்

கும் பரிக்கிரஹதோஷம்போலும். உடையவர் லோகதேசிகன் முதலியவர்கள் கவிதாமார்க்கத்தை உபேக்ஷணீயமென்று கண்ணெடுத்தும் பாராமல் தூரத்தள்ளினார்களென்று கருத்தையுடைய இவர் பேச்சை விசாரிப்போம். ச்லோகங்களும், பாடல்களும் செய்தால்தான் கவிகளோ? "கத்யம் கவீநாம் நிகஷம் வதந்தி" என்பது ஸாஹித்யநிபந்தன க்ரந்தகர்த்தாக்கள் பணிப்பு. ஸ்ரீசாங்கரஸூத்ரபாஷ்யம் ஓரத்புதமான காவ்யம். பத்ய காவ்யங்களிலும் கத்யகாவ்யங்களைச் செய்வது கடினமென்பர்.

ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திகளின் வைலக்ஷண்யங்களை 69. ச்லோகங்களால் தத்வடீகையில் கணக்கிடப்பட்டது. மூன்று கத்யங்களின் ஸௌந்தர்யமும் ப்ரஸித்தம். யதிராஜஸப்ததியிலும், மற்ற இடங்களிலும் உடையவர் பாஷ்யங்களின் சொற்சுவையையும், அர்த்தஸௌந்தர்யத்தையும், காம்பீர்யத்தையும் கவிஸிம்ஹமாகிய ஸ்ரீதேசிகன் புகழ்ந்திருப்பதை மறக்கலாமோ; "யத்ஸாரஸ்வதஸ்ரோதஸா ஸாரஸ்யயா விலக்ஷணயா ஸாதிநாம் ப்ரஸ்தாவாய நவொபாஸவீதி ஸம்யுநாயா கேஹாயாதிநீ", 'நிபுணம் யதிஸார்வபௌமஸூக்தி...' முதலிய ஸந்தர்ப்பவிசேஷமான ச்லாகையை நினைக்கவேணும். 'ஸாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ய: ச்ரோத்ருகர்ணரஸே நிஷிஞ்சதி' என்று காதிற்குள் இனிய அம்ருதத்தைப் பொழிவதை ஸமர்த்தித்துக் காட்டுகிறார். இப்படிக்கொத்த ஸூக்திவாக்குகளைத் தான் 'ப்ரதிகாதாஹாரகண்டஹாரஸி:' என்று முன் உதாஹரித்த வாதிகாச்லோகத்தில் வர்ணித்தது. ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய கனைப்பு ஒலிகளை வர்ணித்த சொற்களாலேயே ஸ்ரீஉடையவர் ஸ்ரீஸூக்திகளையும், 'ப்ரதிவாதிபயம் யாதி யஜ்ஞ ஷாழ்' என்று ஸப்ததியில் வர்ணித்தார். ஸாரவதியான ஸப்ததி முடிவில் 'ஸம்ஸார...யதிக்ஷோணீச்வர வாணீச்ருதா' என்று தம்முடைய வாக்கு யதீச்வரருடைய வாணீச்ருதங்களை வசப்படுத்தினதாலும், திவ்யதம்பதிகள் கடாக்ஷத்தாலும் ஸர்வதோமுகமாக வேணுமாக ஸாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீகுருகைப்பிரானுடைய ஆறாயிரப்படியும், ஸ்ரீலோக தேசிகன் அவர் திருத்தம்பியார் இவர்களுடைய தமிழ் கத்ய க்ரந்தங்களும் மிக உயர்ந்த காவியங்களென்பதில் ஐயமில்லை. இதைப்பற்றி முன்பே எமது வாத்ஸல்யவிமர்சக்ரந்தத்தில் விவரித்திருக்கிறோம். ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தருடையக்ரந்தங்கள் முழுவது மகப்படுவதில்லை. அவருடைய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவ்யாக்யானம் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் மிக அழகியதென்பதை எவருமறிவர். காவ்யங்களான தமிழ் நூல்களை மட்டும் எழுதிய நம் பூர்வாசார்யர்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் உயர்ந்த கவிதையிருந்தும், அதை வேண்டாமென்று தள்ளியெறிந்தார்களென்னும் பேச்சு ப்ராமாணிகமென்று மத்யஸ்தரெவரும் ஒப்பார். உயர்ந்த காவ்யங்களான ப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களை எழுதியிருப்பவர், கவிதாஸாமர்த்யத்தை வெறுத்ததாகப் பேசுவதும் பொய்யுரையே. எந்த எந்த பாஷையில் எவரெவர்களுக்குக் கவிதாசக்தி இயற்கையாக ஸ்வாதீனமாயிருந்ததோ, அந்தந்த பாஷையில் அவரவர்கள் தம்முடைய ஜ்ஞானாநந்தாதிபரிவாஹங்களை ஸஹ்ருதயாநுகூலமாக வ்யாக்யானப்ரபந்தங்களாயும், காவ்யநிபந்தனமாகவும் பட்டோலை செய்தார்கள். 'ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம் த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம்। ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர: ஸம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்' என்பதை மறக்கலாகாது.

ஸத்யம் து:க்ரஹமான வேதாந்தார்த்தங்களை எல்லோருக்கும் ஸுலபமாகும்படி ஸ்தோத்திரத்தினம்போல் உத்தமமான காவியங்களால் ஸந்தானம் செய்ததுதான் நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களெல்லோருக்கும் பெருமை. "அபரிமிதாச்யுதபக்திதத்த்வஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹசுபைர்வசோபி: ।" என்ற மஹாகவி ஸ்ரீஆளவந்தாரது ஸ்ரீஸூக்தியையும், அதன் வியாக்கியானங்களையும் மறக்கலாமோ? அபரிமிதமாயும், அச்யுதமாயுமுள்ள அச்யுதபக்தியும், தத்துவக்ஞானமும் ஓர் அமுதக்கடலாக உள்ளத்தில் பொங்கி யலைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு ஒரு போக்கு விட்டு மடைதிறந்து வெளி

யே பாயவிடா விட்டால் அவர்கள் அவயவிஸ்வரூபத்திற்கே ஹானி வந்துவிடக்கூடுமாதலால், அவ்வனுபவங்களைப்பற்றிய சுபமான (அழகிய பேச்சுப்போக்குகள்) அவர்கள் திருமேனியை இரக்ஷித்துக்கொடுப்பதால் சுபமாகின்றன. நேரக்கூடிய அசுபமாகிய அவர்கள் அவயவிஸ்வரூபஹானியைத் தடுத்து அவர்கள் திருமேனியைத் தரிக்கும்படி செய்வதாலும், அவர்கள் அநுபவபரிவாஹரூபமான வாக்குகளுக்கு சுபத்துவம். பரிவாஹமாவது — அவயவிரக்ஷணார்த்தமாக அதிகஜலநிஷ்காஸனம் என்று ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம். பரிவாஹமென்பது தடாகாதிரக்ஷணார்த்தமாக அதிக ஜலம் வெளியே போகும் ப்ரவாஹம் என்றும் "சோகக்ஷோபே ச ஹ்ருதயம் ப்ரலாபைரேவ தார்யதே" இங்கே பேசாமல தரிப்பதே அஸாத்தியமென்று வ்யஞ்ஜனையால் காட்டப்படுகிறது' என்றும் ஸாதித்தார். உத்தரராமசரித்ரநாடகத்தில் இராமன் ஸீதாவியோகத்தினால் அழுகையில், அழுவதும் ஒரு லாபமே, ஓர் சுபமே, அழாவிடில் அவருக்கே ஹானி வருமே. தடாகத்திற்கு அதிக ஜலத்தினால் உடைக்கும்போல ஆபத்துவருகையில் பரீவாஹம்தான் ப்ரதிக்ரியை என்று ஸீதைக்குத் தமஸை சொல்லுவதைக் கவியும், வியாக்கியாதாவும் நினைத்தார்கள். அங்கே 'பரீவாஹ:' என்ற சப்தம்தான் இங்கே ஸ்வாரஸ்யமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. இவர்கள் செய்தருளிய திருக்குருகைப்பிரான் முதலிய இவர் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதவும் வெளியே வெள்ளமிட்டோடும்படி நிரம்பவில்லை என்று இவர் பெரியோர்களை அக்கிரமமாக தூஷிப்பதேயாகிறது. ஸமவிஷயமானதாயும், அநுபவபரிவாஹரூபமானதாயுமுள்ள இத்தனை அரும் பெரும் காவியங்களையும், மற்ற தத்துவக்ரந்தங்களையும் செய்தருளாவிட்டால் ஸ்ரீதேசிகர் எப்படி ஒரு நூற்றாண்டிற்குமேல் எழுந்தருளியிருக்கக்கூடும். ஸமவநிக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே வணங்காமல் ஸ்தப்தராயுயரவேயிருக்கும் நம்மிடத்திலும் கூட அவதரித்து மேல் விழுந்து "ஸமவிஷயத்திற்கு ஸம்பூர்ணயான ஸம்ஸார

மெங்கும் வெள்ளமிடும்படியாய் ஸ்ரீநாதமுனிகள் ந்யாயதத்த்வாதிக்ரந்தங்களைச் செய்தருளினர் என்று வ்யாக்யானங்களில் பணிப்பு. 'அவதீர்ண:' என்பதற்கு "நம்பேரிலும் இரங்கி நம்மையும் அந்தபக்திவெள்ளத்தில்முழுகச்செய்வதற்கு" என்று ஸ்ரீதேசிகன் பொருள் பணிப்பு. அவர்கள் அநுபவரஸம் ததீயரான நமக்கெல்லாம் ஸஹிக்கவேணும். ஆநந்தமயனும், ரஸஸ்வரூபனுமான பரமாத்மாவின் ரஸத்தை உபஸங்க்ரமிக்காமல் நாமெப்படி ஹா ஹா என்று ஆனந்தபாரவச்யத்தால் பக்ஷிகளைப்போல அவ்யக்தமாக ஸாமகானம் செய்துகொண்டு, 'ஆ ஜ்யோதி வாஸ்' என்றபடி பரனையடையவலராம்.

" எவ்வாசிரியர்தாம் வித்யையைக் கசடறக் கற்று, அதை நன்றாய்த் தம்முள்ளே நிறுத்தி பிறருக்கும் அந்த வித்யையை நன்றாய் ஸங்க்ரஹமாம்படி செய்வரோ, அவ்வாசிரியர்தான் சிக்ஷகரில் முதல்வராவார்" என்று மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் மஹாகவியின் பணிப்பு. 'யத்ர ஸாயம்க்ருஹோ வேதா:' என்றபடி இக்கலியில் காதையான ஸாதுவின் பேச்சு வேதம் போல ஆதரிக்கப்பட்டு கதாஷ்டாவகமாகும். காந்தையின் உபதேசத்தைப் போன்றதாகும் காவ்யமென்பது ப்ரஸித்தம். "வேதம் ஈச்வரனைக் கவியென்று புகழ்ந்ததேயொழிய சாஸ்திரி என்றாவது, தார்க்கிகனென்றாவது புகழவில்லை. ஆகையால் கவியும் காவ்யமும்தான் மேன்மைப்பட்டவை" என்றார் மஹாகவியான நீலகண்டதீக்ஷிதர். இப்படி நம்மண்ணுவின் இரண்டாவது வாக்யம் ஸர்வவிதத்தாலும் அஸங்கதம். முன் வாக்யத்தில் தங்கள் திருநாமங்களைப் பெரியோரான கவிகள் கவியாகக் காட்டுவதில்லை என்றும், ஸ்ரீதேசிகன் தம் திருநாமத்தைக் காட்டியிருப்பது தோஷமென்றும் பேசுகிறார். திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்கள் தம் திருநாமங்களைப்ரசம்ஸையுடன் அருளிச்செய்திருப்பதையும் நம் மண்ணு இதனால் தூஷித்தவராயினர். வால்மீகி, வியாஸர், பராசரர் முதலிய மஹருஷிகளையும் இதனால் இவர் தூஷித்ததாகிறது.

ஸம்ச்லேஷமாவது ஸ்வஸ்ருஷ்ட்யாதாரஸ்தோயோக:, ஸ்வஸ்ருஷ்ட்யாதாரதேவதாவ்யாபாரமன்று. அப்படியாகில் எம்பெருமானிடத்தில் ஜகத்காரணத்வாதிதேவதாவ்யாபாரமில்லையாகையாலும் பிராட்டியிடத்தில் ஸாயுஜ்யதேவதாவ்யாபாரமில்லாமையாலும் அஸம்பவம் ப்ரஸங்கிக்கும். நித்யமுக்தாதிகளுக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்திகள் இல்லாமையால் ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜ போக்யமாத்ர ஸாம்யமில்லை. ஆகையால் ஜகஜ்ஜந்மாதி ஸாபேக்ஷ்யமான ஸம்ச்லேஷம் ஸ்ரீஸ்ரீசஸாதாரணம்; தத்தேவதாயாதாரத்வகாரணம் ப்ரஹ்மைகநிஷ்டம். இப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தையைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஜகத்காரணத்வம் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் வக்ஷ்யதே ஹரேச்வரம் என்று சது:ச்லோகீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்திருக்க, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநாதிகளில் பிராட்டிக்கு ஸாதாரணமாகவும் அருளிச்செய்தது. சில ஆசார்யர்கள் பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மத்வமுண்டு என்று நிர்வஹித்தார்கள். அவர்கள்பக்ஷத்தில், தஜ்ஜலாந் ந வ்யபதிச்யதே ச்ருதிரபி இத்யாதிகளின்படியே ப்ரஹ்மசப்தத்தில் பிராட்டியும் விவக்ஷிதையாகையால் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாக அருளிச்செய்யப்பட்ட மோக்ஷப்ரதத்வம் பிராட்டிக்குமுரியது என்பது ஏற்படுகிறது. இப்பக்ஷம் ஸாரவிவரணியில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டது. பக்ஷத்வயத்திலும் மோக்ஷப்ரதத்வம் பிராட்டிக்கு உண்டு என்பது மாத்திரம் ஸகாரத்வமே.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டார்ய ஸ்ரீதேசிகபதாச்ரயே |
வேதாந்தரக்ஷா உபாயஸித்திஸாரம் நிரூபிதம் ||
ஸ்ரீதேசிகாசயஜ்ஞேயோ நாம பஞ்சமோ(அ)திகார: ||

ஆறாம் அதிகாரம்.

ஸ்ரியோ விசேஷணத்வம் யந்நாதோ ஸ்ருதிவாதிபி: |
தேந ஸ்ரீசத்வம் தஸ்யா: ப்ரபத்தவ்யத்வமுச்யதே ||

த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் விசேஷணமென்பது வாதியாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியால்

அதை ஸமர்த்திக்கவேண்டியதில்லை. இந்த விசேஷணமும் பிராட்டிக்கும் நாராயணதாதாத்ம்யமாக உபாயத்வத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றது என்பதை நிரூபிக்கிறோம். 'விசேஷணத்திற்கும் க்ரியாந்வயித்திற்கும் யாதொரு நியதஸம்பந்தமும் இல்லை. விசேஷணத்தில் க்ரியாந்வயவ்யாப்யமோ க்ரியாந்வயித்தில் விசேஷணவ்யாபகமோ ஸாதிக்கவே முடியாது' என்பது இவர் ப்ரதிஜ்ஞை. விசேஷணக்ரியாந்வயித்வங்களுக்கு யாதொரு நியதஸம்பந்தமுமில்லை என்பதற்கு அநுகுணமாக விசேஷணத்தில் க்ரியாந்வயவ்யாப்யமோ க்ரியாந்வயித்தில் விசேஷணவ்யாப்யமோ ஸாதிக்கவே முடியாதென்றிவர் சொல்லியிருக்கவேண்டும். ப்ரக்ருத உபபாதநத்தினால் விசேஷணத்தில் க்ரியாந்வயவ்யாபகத்தை இவர் அங்கீகரிப்பதாக ஏற்படுவதால் யாதொரு நியதஸம்பந்தமுமில்லையென்பதற்கு இது எப்படி ஸாதகமாகும்? பக்ஷங்களை வெவ்வேறாக்கிவிட்டால் விவக்ஷிதார்த்தம் ஸித்தித்துவிடுமோ? வஹ்னிக்கு தூமவ்யாப்யமோ தூமத்திற்கு வஹ்னிவ்யாபகமோ இல்லையென்றால் வஹ்னிக்கு தூமவ்யாபகம் ஸித்திக்கத் தட்டில்லையாகையால் வஹ்னிதூமங்களுக்கு யாதொரு நியதஸம்பந்தமுமில்லை என்று ஸாதிக்கமுடியுமோ? விசிஷ்டஸ்தலங்களில் விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யாந்வயிபதார்த்தங்களோடு அந்வயம் நியதம். இவ்வர்த்தம் "விசேஷ்யாந்வயிநைவ விசேஷணஸ்ய பாரதந்த்ர்யாந்வயஸ்ய விசிஷ்டாந்வயஸ்ய வ்யுத்பத்திஸித்தத்வாத்" என்று வ்யுத்பத்திவாதத்தில் சொல்லப்பட்டது. இது நாமார்த்தவிசேஷணா பாஸி விசிஷ்டே தத்பாவே ஜாயதே என்கிற ந்யாயத்தாலும் ஸித்தம். மீமாம்ஸகர்களும் ஜாதிவிசிஷ்டவ்யக்தியில் சக்தியொப்புக்கொண்டால் விசேஷணபூதஜாதியிலும் சக்தி ஸித்திப்பதால் ஜாதிசக்தியே உசிதம் என்றார்கள். ஜந்மாத்யதிகரணத்தில் உபாஸநாபூர்வக்ரியாந்வயத்தையிட்டே ஜந்மாதிகாரணத்வாதிகள் விசேஷணமென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. பாவஸ்ருஷ்டாத்யாயம் என்கிற அதிகரணஸாராவளி ஸ்ரீஸூக்தியின் வ்யா

[illegible]

க்யாநத்தில் "யஸ்மிந் ப்ரஹ்மோபாஸநே யே குணா: நியத ஸேவாநாவதஷ்டே தாநி விசேஷணாநி" என்று ஸித்தாந்தி ஸ்ரீஸூக்தியையும் இங்கு அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். விதேயாந்வயிதுக்ஷணே விசேஷணத்வாபேக்ஷணத்து" என்று ஸாரப்ரகாசிகையிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்படி ஸர்வசாஸ்த்ரஸம்ப்ரதிபந்நமான வ்யாப்தியை இல்லையென்று இரண்டக்ஷரத்தினால் பாதித்துவிடமுடியாது. விசிஷ்டே விதேயமாநே யத்: விசேஷணேஸ்வபைதி என்கிற நியமசரீரத்திலும் விசிஷ்டாந்வயித்: விசேஷணேஸ்வபைதி என்றிவ்வளவேவிவக்ஷிதம். ஸ்வப்ராதாந்ய ப்ராதாந்யமான விதி விவக்ஷிதமில்லை. ஸபரிகரோ ராஜா த்ருஷ்ட: இத்யாதி ப்ரமாணப்ரகாசிகோதாஹ்ருதஸ்தலங்களில் பரிகராதிகளில் த்ருஷ்டாதிகள் ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே ப்ராப்தங்களானாலும் அந்வயிக்கக்கண்டிருக்கிறோம். விசிஷ்டே விதீயமாநே யத்: என்பதில் ஸ்வப்ராப்தவிதிஸ்தலங்களில்தான் விசேஷணாந்வயம் என்றர்த்தமானால் கீழ்ச்சொல்லிய உதாஹரணங்களில் அப்படிப்பட்ட விதியில்லாமையால் விசேஷணாந்வயம் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் விசிஷ்டாந்வயித்: என்றிவ்வளவே விவக்ஷிதம், வாரசௌகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கு விதாநமானாலும் அயத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கு விசிஷ்டாந்வயமுண்டாகையால் விசேஷணாந்வயம் ப்ராப்தமாவதால் விசேஷணத்திற்கு க்ரியாந்வயமும் ஒப்புக்கொண்டால் ஸார்வத்ரிகமும் அதைபாதிக்கில் அஸார்வத்ரிகமும் நியதம். இப்படிவிசிஷ்டாந்வயிக்ராபூர்வமானவிதாநகம் அயத்திலும் தாதாத்ம்யமானாலும் ஸஸத்திபாதகேதானே அந்த ந்யாயம். பாதக ப்ரமாணமிருக்குமிடங்களில் அது ஒதுங்கிநிற்குமன்றோ என்று கேட்கலாம். அப்பொழுது அயவசநத்தில் விசேஷணாந்வயம் ஸ்வரஸமானாலும் ப்ரமாணாந்தரத்தால் அதை பாதிக்கவேண்டும் என்று தானே சொன்னதாகிறது. ஸித்தாந்திகள் சொல்லும் அயவசநத்தில் ஸ்ரீக்கு ப்ரவர்த்தகத்வத்தை ஸ்வரஸமென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இனி அஸ்வாரஸ்யம் ப்ரமாணாந்தரத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதையும்

189903

விமர்சிப்போம். ப்ரக்ருதக்ரந்தத்தில் ப்ரத்யக்ஷமோ அநுமாநமோ பாதகப்ரமாணமாகமாட்டாது என்பது ஸம்ப்ரதிபந்நம். இனி சப்தப்ரமாணமே பாதகமென்று சொல்லவேண்டும். அந்த ப்ரமாணந்தானென்ன? யஸ்யா ஸஹஸ்ரசீர்ஷாத்யா: ...... மீயதே | கருணா ப்ரஸந்நா வாசா தேவதேவம் ஜநார்த்தநம் | ப்ரஸந்நஶரணம் ஶஶ்வத் ரோமாஞ்ச தமேகயதிப்ரணீம் என்றிவை முதலிய ஸ்ரீவசநபூஷண வசநங்கள் பாதகங்களன்றே. பத்மாயாஸ்து வ ஶரணம் நஶ்ரணயது என்றுப் போலேயுள்ள ஸ்ரீபட்டர்ஸூக்திகளும் பாதகங்கள் அன்றே. வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே முதலிய ஆழ்வார் ஸூக்திகளும் பாதகங்களாகமாட்டாவே. இவையெல்லாம் ஸ்ரீக்கு ஸாக்ஷாத்தாக மோக்ஷோபாயத்வமுண்டென்கிற ஸித்தாந்தத்திற்கு ஸாதகப்ரமாணங்கள். இப்படி ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயவசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் அவ்வசநத்தில் ப்ரபத்த்யுபாயம் பிராட்டிக்கு ஸித்திப்பதாகச் சொல்லுகிறவர்களுக்கு அவ்வசநஸ்வாரஸ்யத்தையும் ப்ரமாணஸ்வாரஸ்யத்தையும் பாதித்தே தீரவேண்டும் என்றிவர் பதில் சொல்லுவதானால் பாதகங்களான ப்ரமாணங்களை நிருபிக்கவேண்டாவோ? இவ்வளவு ப்ரமாணங்களுக்கும் "ப்ரஸாதயித்ருத்வம் தவிர வேறொன்றும் பிராட்டி பக்கல் புகாது" என்பவர் ஸ்வவசநோக்தத்தினால் பாதம் சொல்லுகிறாரேயன்றி ப்ரமாணமதியை ப்ரகாசிப்பிக்கவில்லையே. லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே என்று இவர் உதாஹரித்த ப்ரமாணத்திலும் கஹம் ப்ராப்யப்ராபகயோ: தேவ ஸாக்ஷாத்ஸ்வீகுர்வதி ஸ்வயம் என்றிருப்பதால் அங்கும் விசிஷ்டாபயித: விசேஷணாம்சத்தை ஸ்வாரஸமாகவங்கீகரிக்க யாதொரு பாதகமுமில்லாமையால் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வம்போல் ப்ராப்யப்ராபகத்வமும் ஸ்பஷ்டமாகிறதே. ஆகையால் ஸபரிகரோ ராஜா த்ருஷ்ட:, ஸபரிஹம் த்ரவ்யம் க்ரீதம் ஸவத்ஸா தேநு: க்ரீதா என்றுப்போலுள்ள விடங்களில் விசேஷணாம்சம் ஸ்வாரஸ்யமாகிறப்போல், ப்ரக்ருதக்ரந்தத்திலும் ப்ராபகத்வத்திற்கு ஸ்ரீஸம்பவிசேஷணாம்சத்தை பாதிக்கமுடியாது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய
க்ரந்தங்கள்
எல்லாம் கிடைக்குமிடம்:—

டி. டி. கோபாலாசாரியார்,
272, பைக்கிராப்ட்ஸ் ரோட்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை.

ஸ்ரீ:
உத்தரவாதமுள்ள
உயர்ரக வைரங்களுக்கும்
பொன்வெள்ளி நகைகளுக்கும்
ஜரிகை பட்டு வேஷ்டிகள்
சேலைகளுக்கும்
ஸ்ரீ ஆண்டாள்
ஜுவெல்லரீஸ் லிமிடெட்,
109, சைனாபஜார் ரோட்,
மதராஸ்.

Registered No. M. 3343

தேக ஆரோக்கியம் உங்களது
பிறப்புரிமையல்லவா?

மஹாசந்தனாதித் தைலம்.

அபார சக்தி வாய்ந்ததும், மூளைக்குச் சிறந்ததுமான தைலம். இது ஞாபகசக்தி யற்றவர்களுக்கும், மந்த மூளையுள்ளவர்களுக்கும் மனவருத்தம், பார்வை மந்தம், கண் எரிச்சல், தலைநோய், உச்சந்தலையில் தோல் உரிதல், வழுக்கைபோன்ற சகல நோய்களுக்கும் மிகச் சிறந்தது. ஒருமாதத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடிய 12அவுன்ஸ் கொண்ட புட்டி விலை ரூ. 5.

உங்கள் நரம்புகளையும்
மூளையையும்
பலப்படுத்த
ஆயுர்வேத ரத்ன
பண்டிட் டாக்டர்
என். வி. ஸ்ரீராமா
சார்லு அவர்களின்
பிரசித்தி பெற்ற
திவ்விய
ஔஷதங்களை
சாப்பிடுங்கள்.

"சித்தகல்ப மகரத்வஜம்" (ரிஜிஸ்டர்ட்)

எவ்வளவு கடினமான வியாதியானாலும் தவறாது கண்டிப்பதில் பொன்னைப்போல் போற்றத் தக்கது. மூளை வேலை செய்பவர்களுக்கு இது வரப்பிரசாதம். ரத்தத்தைச் சுத்தி செய்வதில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. பூராவும் குணமடைய 60 மாத்திரை கொண்ட புட்டி விலை ரூ. 10.

மதரூஸ் ஆயுர்வேதிக் பார்மஸி லிமிடெட்,
சென்னை.

ஹெட் ஆபீஸ் 289, எஸ்பிளனேட்.	தபால்பெட்டி 151	'ரஸாயனசாலை ஸ்ரீராமபவனம்' மைலாப்பூர்.
கிளை ஆபீஸ்.180, மவுண்ட்ரோட்.	மதரூஸ்	போன் 3034. தந்தி 'கல்பம்'.

Printer:— M. [illegible] ...கத்திற்கு ... லிமெஷ
Sri Komala... ...யாரது.
Edited and Publishe...
for the Sri Desika S...